

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- โกวิท ชันธุศิริ. เอกสารประกอบการเรียนภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช; 2518
- ณรุทธ์ สุทธจิตร์. กิจกรรมดนตรีสำหรับครู. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬา,
2534.
- ณรุทธ์ สุทธจิตร์. แนวการจัดกิจกรรมและสื่อการสอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อาระ
ดนตรีสำหรับเด็กวัยก่อนเรียน. กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราและ
เอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532
- ไตรรงค์ เจริญกิจ. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
กายภาพ ระดับชั้น ม.ศ.4 ระหว่างวิธีใช้และไม่ใช้ดนตรีประกอบการสอน.
ปริญญาณิพนธ์ ศ ศ ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- ทวีป อภิลิธิ์. การปลูกฝังคุณความดีโดยใช้ดนตรีเป็นสื่อ. ประชากรศึกษาปีที่ 29
ฉบับที่ 7 กุมภาพันธ์ 2521.
- ธนพจน์ ภูมิศักดิ์. ผลของท่านเองเพลงคุ้นเคยและไม่คุ้นเคยประกอบภาพที่มีต่อผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องเสียงของเครื่องดนตรีของนักเรียน ชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 1. ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ประคอง สุทธสาร. หลักและแนวปฏิบัติในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช, 2527.
- ผลทาน ศรีณรงค์. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตร
ศาสตร์ วิทยานิพนธ์ ศ ศ ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.
- พัชรา พุ่มพชาติ. "อิทธิพลของเสียงดนตรีที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย"
วารสารวิชาการอุดมศึกษาปีที่ 3. ฉบับที่ 78 มกราคม - เมษายน,
2537.

- พิชัย ประชานุกรณ์. "ดนตรีบำบัดทางจิตเวช" วารสารจิตวิทยาคลินิก. ปีที่ 22 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม, 2534.
- ยุพิน บุญพันธ์. ผลของการใช้เพลงประกอบการสอนคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาครุศาสตร์ มหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- รุ่งทิพย์ จุฑาภักดิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ฝึกการอ่านในใจอย่างเดี่ยวอันที่ฝึกการอ่านในใจพร้อมกับการฟังเทป บันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติและด้วยความเร็วช้ากว่าปกติ. ปรินญาครุศาสตร์ มหาบัณฑิตภาควิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- รุ่งโรจน์ แก้วอุไร. การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีและไม่มีดนตรีคลอ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- วิศสุณี แทนประ เสริฐสุข. ผลของการใช้ตัวแบบภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมการตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 สถานแรกรับเด็กหญิงพญาไท. ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- สรานีย์ คุลยกนิษฐ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตาบอดชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากเทปเสียงสารคดีที่มีและไม่มีเสียงประกอบ. ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- สุชาติ เจริญนิษฐ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนคณิตศาสตร์กับความสนใจในการเรียนคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 12. ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

สุชาติ ดิงสะ. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะผู้เรียนกับการอ่านในใจที่มีและไม่มี
ดนตรีกล่อที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6. ปรินญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาโสตทัศนศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

สุทัศนีย์ สิริสุขะ. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดย
ใช้เทปคำบรรยายที่ใช้เสียงประกอบกับไม่ใช้เสียงประกอบ สำหรับนัก
เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
สาขาโสตทัศนศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

ภาษาต่างประเทศ

- Beery, Althea. "Listening Activities in the Elementary School" . The Elementary English Review. 1946, 69-79.
- Bolton, Robert. People Skills ,New York Prentice-Hall, 1929.
- Brammer, Lawrance M. The Helping Relationship 3 rd . ed
New Jersey : Prentice - Hall, 1985
- Bruce E. Goldstein Sensation and Perception third Edition
University of Pittsburgh wads worth Publishing
Company Belmont, California 1989.
- Clifford T. Morgan, Richard A. King Introductio to Psychology.
3rd. New York : McGraw-Hill, Inc, 1966.
- Devine, Thomas, "Listening" Review of Education Research.
1976, 152 - 158.
- Donald H. Mc Burney, Virginia B. Col'ings Introduction
to Sensation Perception. 2 nd. Prentice-Hall, Inc.,
Englewood Cliffs, New Jersey 1984
- Eisenberg, R.B. "The Organization of Auditory Behavior"
Journal of Speech and Hearing Research, 1970

- Freeman Frank S. Theory and Practical Psychological Testing.
3rd. New York : Holt, Rinehart and Wistion Inc.,
1965.
- Friedman, L.T. Programed Lessons in PRC Computer Programming
for New York City High School Seniors.
Dissertation Abstracts International. 35(2) : 799 -
A 1974.
- Hahn, Sidney L. Hayfield "The Effect of music in the
Learning and Retention of Lexical items in German"
Dissertation 1972.
- Hamlyn, D.W. The Psychology of Perception, a Philosophical
Examination of Gestalt Theory and Derivative Theories
of Perception London. Routledge & Paul 1957.
- Hammond, Sarah Lou, and Dales, Ruth J. eds. School for Young
Children . New York : Mac Millan Publishing Co Inc.,
1976.
- Hancock Alan. Producing for Education Mass Media. London :
Longman, 1976.
- John G. Benjafield Cognition . Prentice - Hall , Inc. A
Simon & Schuster Company Englewood Cliffs, New
Jersey 1992.
- Mann, Raymond Euvon. The Effect of Music and Sound Effect
on the Listening Comprehension of Fourth Grade
Students. Dissertation, 1979.
- Marcus Maree . Diagnostic Teaching of the Language Arts New
York John Willey and Sons Inc. 1977.
- Margaret W. Matlin Perception. Allynand Bacon, Inc. 1983

- Margaret W. Matlin, Hugh J. Foley Sensation and Perception
3d.ed. Allyn and Bacon, Inc. 1983
- Marvin Greeberg Your Children Need Music Prentice-Hall,
Inc., Englewood Cliffs, N.J. 1979.
- Mc. Croskey, James C., Richmond, Virginia P. and Stewart,
Robert A. One to One. The Foundation of Interpersonal
Communications. New Jersey : Prentice - Hall, 1986.
- Norman, D.A. Memory and Attention . New York John Wiley &
Sons. Inc., 1969.
- Powell, M. The Psychology of Adolescence. New York : The
Bobbs-Merrill Co., 1963.
- Rankin, Paul T., W the Measurement of the Ability to
Understand Spoken Language, "Unpublished doctoral
dissertation Department of Education university of
Michigan" . Ann Arbor, Michigan, 1926, as abstracted
in Dissertation Abstracts, v. 12, 1952.
- Richman, J. S. " Background Music " for Replitive Task
Performance of Severely Retarded Individuals :
Biological Abstracts. 63 : 35796 : September , 1976.
- Rivers M. Wilga and, Temperley Mary S. A Practical Guide to
the Teaching of English As a Second of Foreign
Language. Lodon Oxford University Press 1976.
- Robert E. Nye. Vernice Trousdale Nye Gary M. Martin. Mary
Lou Van Rysselberghe " Music in the Elementary
School ". New Jersey 1992.
- Samuele, S.j. and Turnure, James E. "Attention and Reading
Achievement in First - Grade Boys and Girls"
Journal of Education Psychology, 1974.

- Schickedanz, Judith A and Other Stratigies for Teaching Young Children. Evglewood Cliffs : prentice - Hall, 1977.
- Schwartz. S "Film Music and Attitude Change" Dissertation Abstracts Internation. 11 : 5677 - A, May 1971.
- Smith, J.A. Creative Teaching of the Language Art in Elementary School. Bacon. Inc., 1973.
- Taylor, Anita, Rosegrant Terasa, Mayer Arthur, and Samples, Thomas B. Communication 4th ed. New Jersey : Prentice-Hall, 1979.
- Taylor, Stanford E., What Research Says to the Teacher Listening, The National Education Association Washington, D.C., 1973.
- Thompson, R.A, Developing Listening Skills to Improve Reading Education, 1971 32-35
- Velette, Rebecca M. Modern Language Testing New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1972.
- Wanda T Wallace "Memory for Music : Effect of Melody : on Recall of Text Journal of Experimentail Payxholofy : Learning, Memory, and Cogention, 1994, Vol. 20 No. 6 1471 - 1485.
- Willian N. Dember Joel S. Warm Psychology of Perception. Holt-Saunders Japan Tokyo 1981.
- Wilt , Marie E., " A Study of teacher Awareness of Listening as factor in Elementary Education" Journal of Educational Research, 1950, 626-636.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนเฉลี่ย หรือมัชฌิมเลขคณิต (Mean)

$$\text{สูตรที่ใช้} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ย หรือมัชฌิมเลขคณิต

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนของทุกคน

N = จำนวนคนทั้งหมด

2. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

$$\text{สูตรที่ใช้} \quad F = \frac{MSb}{MSw}$$

การคำนวณค่าต่าง ๆ ดังนี้

$$MSb = \frac{SSb}{K-1}$$

$$MSw = \frac{SS}{N-K}$$

$$SSb = \frac{a^2}{na} + \frac{b^2}{nb} + \frac{c^2}{nc} + \dots - \frac{T^2}{N}$$

$$SSw = SSa - SSb$$

$$SSt = Xa_1^2 + Xb_1^2 + Xc_1^2 + \dots - \frac{T^2}{N}$$

เมื่อ

F = อัตราส่วนความแปรปรวนของฟิชเชอร์

MSb = ค่าเฉลี่ยของผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างกลุ่ม

MSw = ค่าเฉลี่ยของผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนภายในกลุ่ม

SSb = ผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม
จากค่ามัชฌิมเลขคณิต

SSw = ผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนภายในกลุ่ม เป็นส่วนที่เหลือหรือ
ค่าความคลาดเคลื่อน

SSt = ผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนแต่ละคนจากมัชฌิม
เลขคณิต

T = คะแนนรวมของทุกกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบได้จาก $a+b+c\dots = T$

K = จำนวนกลุ่มที่เปรียบเทียบกัน

N = จำนวนคนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

$na, nb, nc, \dots$ แทนจำนวนตัวอย่างประชากรในกลุ่ม A, B, C.....

ภาคผนวก ข.

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความเข้าใจ
ในการฟัง

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันธุ์ทิพา หลาบเลิศบุญ
2. อาจารย์ พรทิพย์ คิริสมบูรณ์เวช
3. อาจารย์ เรณู มีเส้าเพชร

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านดนตรี

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นงลักษณ์ ประสพสุข
2. อาจารย์ อานันท์ นาคคง
3. อาจารย์ เทียนชัย เกียรติปรุงเวช
4. ดร. ธวัชชัย นาควงษ์

รายนามอาจารย์ผู้คัดเลือกนิทาน

1. อาจารย์ อารี มณีนารถ
2. อาจารย์ เรณู มีเส้าเพชร
3. อาจารย์ ชุศักดิ์ เพ็ชรพูล
4. อาจารย์ ดวงใจ ไทรธนาพร
5. อาจารย์ ประทุม บุญย้าย
6. อาจารย์ ศรีเรือน ยิ้มย่อง

ภาคผนวก ค.

แบบประเมินนิทาน

ให้อาจารย์พิจารณาประเมินความยากง่ายและความซับซ้อนของภาษาที่ใช้
 ในนิทานแต่ละเรื่องว่า มีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หรือ
 ไม่ โคซิคเครื่องหมาย / ลงในช่องตาราง

นิทาน	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	มีอยู่ในห้องสมุด	เคยเล่าให้ นักเรียนฟัง
จากสำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช				
1. ลุงใจคนชื้อ				
2. แม่ไก่พิเศษ				
3. ฟังแป้น				
4. เมืองคนแคะ				
5. อุบายไม้ไก่อเท				
6. กระต่ายจอมโว				
7. เจ้าเขนน้อย				
8. วัดเกิดคุณม้าว				
9. ปราสาทตุ๊กตา				
10. เจ้าป่าว่าความ				
11. ท่องแดนทอง				
12. สามสหาย				
13. เจ้าชายน้อย				
14. สองเพื่อนรัก				
15. พระอาทิตย์พกร้อน				
16. จ้อยร้อยในเมืองจิว				

นิทาน	เหมาะสม	ไม่เหมาะสม	มีอยู่ในห้องสมุด	เคยเล่าให้นักเรียนฟัง
จากสำนักพิมพ์ต้นอ้อ 17. พญานก 18. ลิงผู้ชนะ 19. ช้างงาทอง 20. ลิงกับกระรอก				

ภาคผนวก ง.

เนื้อเรื่องนิทาน

ฟังแป้น

นานมาแล้ว ที่ในป่าละเมาะอันอุดมสมบูรณ์แห่งหนึ่ง มีช้างโขลงใหญ่ อาศัยหากินเร่ร่อนอยู่อย่างสงบสุข อยู่มาไม่นาน นางช้างตัวหนึ่งในโขลง ก็ให้กำเนิดลูกช้างออกมาตัวหนึ่ง เจ้าชายน้อยตัวนี้ แทนที่จะเป็นที่รักใคร่เมตตาของบรรดาช้างในโขลง มันกลับถูกล้อเลียนบ้างถูกรักแสบ้างอยู่เรื่อยมา

เพราะความที่มีลักษณะผิดไปจากช้างอื่นในโขลง คือมีหูกว้างใหญ่ จนลากดิน เป็นที่น่าขบขันสำหรับช้างตัวอื่น ๆ ในโขลงนั่นเอง

แม่ของเจ้าชายน้อยตั้งชื่อให้ลูกว่าฟังแป้น ถึงแม้ฟังแป้นจะเป็นลูกช้างที่มีลักษณะผิดไปจากลูกช้างตัวอื่นในโขลงเพียงใด แม่ของมันก็ยังรักลูกอย่างสุดสวาทหาคใจอยู่นั่นเอง นางช้างจะเวียนหาอ้อยหาผลไม้มาให้ลูกกินอย่างอุดมสมบูรณ์อยู่เสมอ

มีสิ่งเดียวที่ทำให้ฟังแป้นต้องน้อยอกน้อยใจอยู่เสมอก็คือ พวกลูกช้างในโขลง ไม่ยอมให้ฟังแป้นเข้ากลุ่มด้วยเลย เอาแต่ล้อเลียนฟังแป้นอยู่เสมอ โดยเฉพาะเวลาที่ฟังแป้นเดินสะดุดเอาหูของตัวเองหกล้ม พวกช้างตัวอื่น ๆ ในโขลง จะเห็นเป็นเรื่องขบขันอย่างยิ่งทีเดียว เจ้าชายน้อยที่น่าสงสารมีแต่แม่เท่านั้นที่คอยปลอบให้มันอดทนอดกลั้นความน้อยอกน้อยใจเอาไว้

แต่เคราะห์ร้ายนัก มักจะไม่ได้มีเพียงหนเดียว วันหนึ่งขณะที่พวกโขลงช้างกำลังเล่นน้ำกันอยู่อย่างสำราญ ฟังแป้นก็ได้ยินเสียงปืนดังสนั่น แหวกอากาศมาดังปัง พวกช้างในโขลงต่างวิ่งหนีกันกระจัดกระจาย ฟังแป้นถูกแม่รูลงให้วิ่งไปข้างหน้าอย่างไม่รู้ทิศทาง แต่แล้วเมื่อฝนสงบลง ช้างในโขลงก็หายไปหลายเชือก รวมทั้งแม่ของฟังแป้นด้วย เจ้าชายน้อยที่น่าสงสาร เทียวชะเง้อมองหาแม่ แต่มันก็ไม่เห็นแม่แต่วิแววของแม่ผู้เป็นความอบอุ่น เป็นทุกอย่างในชีวิตของมัน

หลังจากวันนั้นช่างทั้งโหลงก็เร่ร่อนอพยพไปยังป่าละเมาะแห่งใหม่ด้วยความหวาดกลัวว่าจะถูกพวกมนุษย์ตามเข้ามาทำร้ายเอาอีก พังแป้นเจ้าลูกช่างกำพร้า จำต้องติดตามโหลงช่างไป โดยไม่มีแม่เป็นผู้คุ้มครองอีกต่อไป วันคืนผ่านไปวันแล้ววันเล่า เจ้าช่างน้อยได้แต่หวังว่า สักวันหนึ่งจะได้พบแม่ที่รัก เมื่อไม่มีแม่แล้ว เจ้าลูกช่างที่น่าสงสาร ก็ยิ่งถูกช่างอื่นรังแกหนักขึ้น บางตัวก็เอางวงมาตีหูพังแป้นเล่น บางตัวก็แก้งเหยียบหูพังแป้นเอาไว้ เวลาพังแป้นออกเดิน ทำให้มันหกล้มหกลุกอย่างไม่เป็นท่า เป็นที่น่าสงสาร แต่พังแป้นก็อดทนเรื่อยมา และแล้วฤดูแล้งก็มาถึง ทิวท่งป่ากลับแห้งแล้งอย่างที่สุด มองไปทางไหนก็เห็นแต่ไม้ใหญ่ที่มีแต่กิ่งระเกะระกะ ใบร่วงจนโกร๋นไปทั้งต้น เมื่อการหากินยากแค้นเข้าทุกที พวกช่างในโหลงก็หันมาโทษพังแป้นว่าเป็นตัวการทำให้พวกช่างในโหลงต้องประสบเคราะห์กรรมอย่างนี้

"เจ้าลูกช่างนี้มันมีลักษณะไม่เป็นมงคล พวกเราควรจะไปตั้งแต่มันเกิดแล้วละ" ช่างหลายตัวหนึ่งกล่าวขึ้นอย่างไม่มีเมตตา "ใช่แล้ว ไปมันไป" ช่างตัวอื่นในโหลงร้องขึ้นอย่างพร้อมเพรียงเป็นเสียงเดียว ในที่สุดพังแป้นก็ต้องถูกขับออกจากโหลงไป

พังแป้นเจ้าช่างน้อยหูใหญ่จำต้องเร่ร่อนไปอยู่กับฝูงวัวกระทิงที่บังเอิญผ่านมาทางนั้น เพราะตั้งแต่เกิดมาพังแป้นยังไม่เคยอยู่ในป่าตามลำพังเลย แต่ไม่นานพวกวัวกระทิงก็ไล่พังแป้นออกไปจากฝูงของมันอีก

"เจ้าช่างหูใหญ่นี้ไม่ใช่วัวกระทิงเหมือนพวกเรา แถมยังกินหญ้าเปลือง ขึ้นให้มันอยู่ด้วยก็จะแย่งพวกเรากินหญ้าหมดเท่านั้นเอง" เจ้าจำฝูงวัว แล้วตรงเข้าขวิดไล่พังแป้นไปอย่างเกลียดชัง พังแป้นเจ้าช่างน้อยหูใหญ่จึงวิ่งหนีจากไปด้วยความกลัว

มันจำต้องเร่ร่อนไปในป่าตามลำพังอีกครั้งหนึ่ง วันหนึ่งขณะที่พังแป้นกำลังกินน้ำอยู่ที่ริมลำธาร มันก็เหลือบไปเห็นเสือดาวตัวหนึ่งกำลังจะกระโจนเข้าใส่มัน

เจ้าช่างน้อยตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว มันออกวิ่งสุดฝีเท้า ล้มลุกคลุกคลานจนไปถึงชะง่อนผาแห่งหนึ่ง พอจวนตัวเต็มที พังแป้นก็กางหูออก แล้วโอดลงจากหน้าผาด้วยความตกใจสุดขีด พวกสัตว์ที่อยู่แถวนั้นพากันคิดว่าพังแป้นจะ

ต้องตกหน้าผาตายเสียแล้ว แต่ปรากฏว่าหูอันกว้างใหญ่ทั้งสองข้าง กลับช่วยพยุงร่างของพังแป้นให้ลงสู่พื้นเบื้องล่างอย่างปลอดภัย

ขณะนั้นเจ้าลิงจ๋อตัวหนึ่ง ซึ่งเก็บผลไม้กินอยู่แถวนั้นเห็นเข้า ก็ตบมือดังลั่นอย่างถูกต้องถูกใจ แล้วปีนลงไปหาเจ้าพังแป้นทันที มันบอกกับพังแป้นว่า "ยอดเยี่ยม เจ้าช่างน้อยหูกาง แกเป็นช่างมหัศจรรย์จริง ๆ หูของแกมันใช้บินได้นี่นา"

แต่พังแป้นกลับทำหน้าเศร้าที่ได้ยินเจ้าจ๋อพูดถึงปมด้อยของมัน "ฉันต้องลำบากเข้ากลุ่มกับใครไม่ได้ก็เพราะเจ้าหูสองข้างนี่แหละ ช่างโชคร้ายจริง ๆ ที่ฉันเกิดมาพิกลพิการอย่างนี้" พังแป้นรำพันน้ำตาคลอ แต่เจ้าลิงกลับปีนขึ้นไปนั่งบนหลังของพังแป้น แล้วบอกว่า "ฟังนี่นะ เจ้าช่างน้อย แกนะ เป็นช่างพิเศษที่มีพรสวรรค์ไม่เหมือนใคร หูของแกไม่ใช่ปมด้อยสักหน่อย แต่มันเป็นของวิเศษ แกต้องยอมรับมัน แล้วเอามันมาใช้ให้เป็นประโยชน์สิ แกไม่เห็นเหรอว่า แกบินได้ แกเป็นช่างบิน" เจ้าลิงกระซิบที่ข้างหูของพังแป้น

เจ้าจ๋อพาพังแป้นไปอยู่ร่วมกับฝูงของมันอย่างไม่รังเกียจจริงจังอน ช้ายังหากล้วยอ้อยให้เจ้าช่างน้อยกินเสียอีกด้วย เข้าใจเจ้าจ๋อก็เอาหูอันกว้างใหญ่ของพังแป้น ผูกเป็นโบว์บนหัวของพังแป้น เพื่อให้มันเดินได้คล่องแคล่วไม่สะดุดหูตัวเองหกล้ม ส่วนพังแป้นก็คอยเก็บกล้วยให้เจ้าจ๋อกินอยู่เสมอเช่นกัน

เจ้าช่างน้อยค่อยมีความสุขขึ้นบ้าง แต่มันก็ยังคิดถึงแม่และโจลงช่างที่มันจากมาอยู่เสมอ วันหนึ่งพังแป้นจึงบอกกับเจ้าจ๋อว่า "ฉันคิดถึงแม่ คิดถึงญาติพี่น้องของฉันจริง ๆ ถึงพวกแกจะดีกับฉันมาก แต่ฉันก็เป็นช่าง ไม่ใช่ลิงจะมาอยู่กับฝูงลิงได้อย่างไรกัน" แทนที่เจ้าจ๋อจะโกรธเคือง นึกน้อยใจ มันกลับเข้าอกเข้าใจพังแป้นเป็นอย่างดี "ฉันว่าแกต้องทำให้พวกนั้นยอมรับ แกต้องหัดบินให้ได้จริง ๆ เสียที เจ้าลิงว่า แล้วอาสาจะสอนให้พังแป้นบินได้จริง เจ้าช่างน้อยก็ตกลง ถึงแม้มันจะไม่ค่อยแน่ใจนักก็ตาม

วันแรกเจ้าจ๋อก็พาพังแป้นไปที่หน้าผาเตี้ย ๆ แห่งหนึ่ง แล้วบอกให้พังแป้นกางหูร่อนลงไป โดยมีเจ้าจ๋อนั่งอยู่บนคอเป็นเพื่อน ปรากฏว่าพังแป้นก็ตกลงไปอย่างหมดท่า เห็นดาวขึ้นทั้งกลางวันแสด ๆ ข้างฝ่ายเจ้าจ๋อก็หัวปูดไปหลายแห่ง

แต่เจ้าจ้อก็ไม่ยอมแพ้ "ลูกขึ้น แกต้องบินให้ได้ ฉันรู้ว่าแกต้องบินได้ ลองอีกที กางหูออกขยับยังงี้" เจ้าจ้อพูดกลางท่าท่าเหมือนนกบินให้ฟังแป้นดู วันนั้นทั้งวันเจ้าจ้อกับฟังแป้นวนเวียนหัดบินอยู่ทั้งวัน จนระบมไปทั้งตัว แต่ก็ยังไม่เกิดผลอันใด ตกเย็นพวกลิงตัวอื่น ๆ ก็หากล้วยหาอ้อยมาให้ฟังแป้นกับเจ้าจ้อกิน

วันรุ่งขึ้น เจ้าจ้อจึงบอกให้ฟังแป้นพักผ่อนเสียก่อน แต่ฟังแป้นไม่ยอม มันตื่นแต่เช้าขึ้นไปบนหน้าผาสูงตามลำพัง กางหูออกมองตรงไปยังพระอาทิตย์ที่เพิ่งขึ้น แล้วพุ่งตัวลงจากหน้าผา ตั้งใจว่าจะต้องบินให้ได้ ในที่สุดเจ้าช่างน้อยก็บินได้จริงๆ ฟังแป้นรู้สึกพิศขานขานไปทั้งตัว

และแล้วขณะที่ฟังแป้นกำลังบินอยู่นั้น มันก็มองลงไปเบื้องล่างเห็นกองไฟมหึมากำลังลุกโชนอยู่ที่อีกด้านหนึ่งของป่า ลมยิ่งพัดแรงเท่าไร ไฟก็ยิ่งติดตึ้นขึ้นเท่านั้น ที่เบื้องล่าง ช่างโง่งใหญ่กำลังหนีไฟป่าอย่างตื่นตระหนก ฟังแป้นจำได้ทันทีว่าเป็นพวกของตน มันจึงบินเข้าไปหา แล้วบอกให้พวกช่างหนีไปตามทิศที่ปลอดภัย พวกช่างรวมทั้งสัตว์ป่าทั้งหลาย ต่างพากันตามฟังแป้นไปอย่างเชื่อฟัง

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนั้น ฟังแป้นเหลือบไปเห็นช่างพังตัวหนึ่งกำลังหนีไฟป่าอย่างตื่นตระหนก ฟังแป้นใจเต้นแรง ด้วยความดีใจเป็นที่สุด เพราะช่างพังตัวนั้นคือแม่ที่รักของมันนั่นเอง "แม่จ๋า" ฟังแป้นถลาเข้าไปหาอย่างดีใจ แม่ช่างก็ตรงเข้าเฝ้าวงกอหรรตูลูก ด้วยความปีติเช่นกัน

ไม่ช้าไฟป่าก็สงบลง สัตว์ทั้งหมดรอดตายมาได้โดยไม่น่าเชื่อ หลังจากไฟป่าสงบลงแล้ว ฝนก็ตกลงมาให้ความชุ่มฉ่ำ ไม่นานหญ้าอ่อนจึงระบัดใบไปทั่วท้องทุ่ง ความสุขลงบกกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ฟังแป้นได้กลับเข้าไปอยู่ในโขลงพร้อมกับแม่อย่างอบอุ่น เจ้าช่างน้อยกลับเป็นที่รักใคร่ของช่างทุกตัวรวมทั้งเพื่อนสัตว์ในป่า แต่มันก็ต้องแยกทางจากฝูงลิงที่มันเคยอยู่ด้วยอย่างมีความสุข เจ้าจ้อรำลาฟังแป้นอย่างอาลัยอาวรณ์ บัดนี้ความมานะอดทนของฟังแป้นก็ได้้นำความสำเร็จมาให้มันแล้ว ต่อไปนี้ฟังแป้นก็คงจะได้มีความสุขเสียที ทั้งมันยังไม่นี้กกล้วยอุปสรรคใด ๆ ในชีวิตข้างหน้าอีกเลย

อุบายแม่ไก่ เทา

ณ ลานบ้านชายทุ่ง ลุงมันเลี้ยงไก่ไว้มากมาย ไก่เหล่านี้จะออกคู้ยเขี่ยหาอาหารกินตามประสา พวกแม่ไก่ก็จะหาไส้เดือนตัวใหญ่ ๆ มาให้ลูกกิน

แต่ในบรรดาไก่เหล่านี้ มีอยู่ตัวหนึ่งที่มีนิสัยต่างไปจากเพื่อน ๆ อีกทั้งสีขนมันก็สวยกว่าใคร ลุงมันเลยตั้งชื่อให้มันว่า "เจ้ายอด"

"เจ้ายอด" เป็นไก่รุ่นกระทง มีนิสัยเกียจคร้าน ไม่ชอบคู้ยเขี่ยดินหากินเหมือนไก่ทั้งหลาย มันมักจะเดินต๊อกต๋อยไป ถ้าเห็นเพื่อนได้เหยื่อเมื่อไหร่ก็จะรีเข้าไปแย่งทันที จากนั้นมันก็จะคาบหนีไป

"แหม เกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็นใครที่ขี้เกียจแถมยังไม่รู้จักอายเหมือนเจ้าไก่รุ่นกระทงตัวนี้" แม่ไก่สีน้ำตาลพูดอย่างเหลือออก เพราะเธอถูกเจ้ายอดมาแย่งเอาไส้เดือนไปเป็นประจำ

"ก็เพราะมันถูกแม่ประคบประหงมซะจนเคยตัวนะสิ ถึงได้เอาแต่ใจตัวและหัวดีอย่างนี้" แม่ไก่ขาวพูด "อย่าว่าแต่มันชอบมาแย่งไส้เดือนจากพวกเราเลย แม้แต่แม่ตัวเอง เจ้ายอดก็ยังแย่งไส้เดือนจากปากได้อย่างหน้าตาเฉยร้ายจริง ๆ.."

"เราเห็นจะต้องสอนเจ้ายอดให้รู้สำนึกเสียบ้าง" แม่ไก่สีเทาเสริม แล้วพวกแม่ไก่ก็ยื่นปรึกษาหารือกันที่มุมลานนา เจ้ายอดเฝ้าดูไก่เหล่านี้จากที่ซ่อนใต้พุ่มไม้ มันไม่ได้ยินว่าแม่ไก่พูดอะไรกัน แต่รู้สึกมั่นใจว่าเขาต้องพูดถึงตัวมันแน่ ๆ

"ตามใจซี อยากรู้อีกก็พูดไป ฉันไม่สนใจหรอก เอาว่าฉันวิ่งได้ไววกว่าก็พอแล้ว" เจ้ายอดคิดพลางยัดคอกอย่างล่ำพองใจ "ไม่เห็นจะมีประโยชน์เลยที่เราจะไปหลังขดหลังแข็งหาไส้เดือน ในเมื่อแม่ไก่แก่ ๆ เหล่านี้รู้ดีว่าไส้เดือนอยู่ตรงไหน เขาก็ควรจะแบ่งไส้เดือนให้ฉันกินบ้าง มันก็เท่านั้นเอง"

แม่ไก่สีเทาคิดอุบายที่จะสอนให้เจ้ายอดรู้สึกสำนึกตัว มันจะได้เลิกแย่งของใครต่อใครเสียที

"เราจะเอาปลายเชือกราวตากผ้า เลือกลงที่ยาวพอ ๆ กับไส้เดือน แล้วเอาไปฝังไว้ พอเจ้ายอดมาใกล้ ๆ ฉันก็จะไปจิกเชือกขึ้นมา ฉันเชื่อว่า

เจ้ายอดจะต้องกระโจนเข้าแย่งทันที เพราะคิดว่าเชือกนั้นเป็นไส้เดือนตัวอ้วน น่ากิน พอถึงตอนนั้น ฉันจะหัวเราะให้ดัง ๆ และถามมันว่า ไส้เดือนอร่อยไหม"

"ได้การละ สุนัขเดินมาพอดี ฉันจะขอให้เขาช่วยกัดเชือกที่ราวตากผ้าให้ที" แม่ไก่ขาวพูด

เจ้าสุนัขคิดว่าเรื่องนี้คงตลกดีไม่น้อย และมันเองก็เบื่อนิสัยชอบแย่งของของผู้อื่นที่เจ้ายอดทำเป็นประจำเต็มที จึงรีบไปคาบเชือกมาให้ พวกแม่ไก่ก็เอาฝังดินไว้ตามแผน

เมื่อเจ้ายอดเข้าไปในลานนาอีกครั้ง แม่ไก่สีเทา ก็ค่อย ๆ เชี่ยหาอาหารตามสบายอย่างเคย เจ้ายอดรู้ว่าแม่ไก่สีเทาได้ไส้เดือนอ้วน ๆ กินเสมอ มันจึงค่อย ๆ ย่องเข้าไปแอบอยู่ข้างหลังแม่ไก่สีเทา

ทันใดนั้น มันก็เบิกตาโพลง เมื่อเห็นไส้เดือนตัวใหญ่ เบื่อเริ่มห้อยต่อมแต่งอยู่ที่ปากของแม่ไก่สีเทา

เจ้ายอดกระโดดเข้าแย่งไส้เดือนอย่างรวดเร็ว มันคิดว่าแม่ไก่สีเทาคงจะวิ่งไล่มัน เพราะไส้เดือนตัวนั้นใหญ่เป็นพิเศษ เจ้ายอดจึงรีบกลืนไส้เดือนลงไปทันที เส้นเชือกจึงอืดล้าคอจนมันหายใจไม่ออก เจ้ายอดทุรนทุรายกระโดดไปมา และกระพือปีกพื้พื้ มันยี้คคอ อ้าปากกว้าง หายใจหอบ

ฝ่ายแม่ไก่ไม่คิดว่าเจ้ายอดจะกลืนไส้เดือนเชือกจริง ๆ พอเห็นเจ้ายอดอาการหนักก็ตกใจ พากันวิ่งกรูไปหาเจ้ายอดอย่างรวดเร็ว

"ตบหลังเขาเร็วเข้า! เชือกติดคอเขานะ" แม่ไก่สีเทาพูดอย่างรวดเร็ว

"จับตีนเขาเขย่าแรง ๆ ซิ" ไก่อีกตัวหนึ่งพูด

หลังจากพวกแม่ไก่ช่วยกันตบหลังเจ้ายอดเป็นการใหญ่ เชือกเส้นนั้นก็หลุดลงคอไปได้ เจ้ายอดถึงกับล้มลงด้วยความอ่อนแรง

"เปลี่ยนนิสัยใหม่เถอะนะ เจ้ายอด ของของใครใครก็รัก เธอเที่ยวไปละ เมคสิทธิของเขาไปทั่วก็คือง เจอบทเรียนแบบนี้ละ" แม่ไก่สีเทากล่าวเรียบ ๆ

"ผลไม้ที่ขโมยเขากินนะ มันไม่หวานเสมอไปหรอก คราวหน้าเจ้าคงจะค่อยหาอาหารกินเองได้แล้วนะ" แม่ไก่ขาวเสริม

เจ้ายอดฟังคำตักเตือนเหล่านี้ด้วยท่าทีสงบ ตอนนี้มันยังเหนื่อยและตกใจไม่หาย จึงได้แต่นอนอ้าปากพะงับ ๆ อยู่บนพื้น

"มันยังเด็ก แต่ก็ได้รับบทเรียนอย่างดีแล้ว ต่อไปมันคงจะสำนึกได้หรอก เราพามันไปที่อ่างน้ำเถอะ ถ้ามันได้กินน้ำแล้วคงสบายขึ้น" แม่ไก่เทาพูด

แล้วแม่ไก่สีเทา กับแม่ไก่สีขาวก็ช่วยกันพุงเจ้ายอดไปที่อ่างน้ำ พอได้ดื่มน้ำจนพอใจแล้ว เจ้ายอดก็รู้สึกสบายขึ้น มันจึงเดินกระพือปีกไปรอบ ๆ แล้วเดินออกไปด้วยท่าทางเงื่องหงอย

วันรุ่งขึ้น แม่ไก่ขาวก็เห็นเจ้ายอดคุ้ยอาหารกินตรงมุมลานนา

"ฉันคิดไม่ถึงเลยว่า เจ้ายอดจะกลืนเชือกลงไปจริง ๆ" แม่ไก่สีเทาพูด "เล่นเอาฉันตกใจแทบแย่"

"ฉันก็เหมือนกัน" แม่ไก่ขาวตอบ "แต่เจ้ายอดคงจะไม่ลืมเหตุการณ์ครั้งนี้เร็วนัก ก็ดีเหมือนกันที่เราหาอุบายหลอกให้มันตกใจกลัวเสียบ้าง จะได้ไม่เที่ยวไปแย่งไส้เดือนใครเข้าอีก"

จากนั้นมา แม่ไก่ขาวกับแม่ไก่ตัวอื่น ๆ ก็พบเจ้ายอดทุกวัน แต่เวลานี้มันไม่มีนิสัยอย่างเดิมอีกแล้ว เจ้ายอดกลับกลายเป็นไก่หนุ่มที่สุภาพ มันไม่เอาเปรียบใคร และไม่แย่งไส้เดือนใครกินอีกเลย

พวกแม่ไก่ในลานนาพากันชมเชยเจ้ายอด ที่มันเปลี่ยนนิสัยได้ ลุงมันเจ้าของไก่ก็รักเจ้ายอด เพราะมันเติบโตขึ้นเป็นไก่ที่สวยงาม แต่เจ้ายอดไม่ค่อยจะมาสู้กับใครนัก มันชอบออกไปหากินตามลำพัง

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้ายอดรู้สึกอยากมีเพื่อน มันจึงเดินไปที่ชายทุ่ง เจ้ายอดเห็นไก่สาวน่ารักกำลังหาอะไรกินอยู่แถวนั้น มันก็เดินเข้าไปหา แต่พอเห็นว่าไก่สาวกำลังคาบไส้เดือนอยู่ในปาก เจ้ายอดก็ค่อยถอยออกมา

แต่ไก่สาวก็คาบไส้เดือนตามมา แล้วถามว่า "ไส้เดือนตัวนี้อ้วนน่ากินนะ เรามาแบ่งกันกินดีไหม"

เจ้ายอดเมียง ๆ มอง ๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วมันก็ตัดสินใจจิกไส้เดือนกินอย่างเอร็ดอร่อย

ตั้งแต่นั้นมา เจ้ายอดก็เริ่มเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ ผุง เวลาที่มีไส้เดือนตัวใหญ่ ๆ มันก็จะคาบเอามาแบ่งเพื่อน ๆ กินอยู่เสมอ ๆ

กระต่ายจอมโว

วันหนึ่งเจ้ากระต่ายน้อยจอมคุยโวและชอบพูดปด นอนหลับอยู่ที่ต้นตาลที่สูงที่สุดในป่าแห่งหนึ่ง ทันใดนั้น ลูกตาลลูกหนึ่งถูกลมพัดอย่างแรง จนก้านทนน้ำหนักไม่ไหวฉีกขาดร่วงหล่นมาบนพวงหญ้าข้างๆ กระต่ายดั่ง พลับ...

เมื่อเจ้ากระต่ายตกใจตื่นขึ้นมา มองเห็นลูกตาลสดตกลงมาบนกอหญ้า ไม่มีรอยช้ำ มันจึงเกิดความคิดแบายลขึ้นทันใดว่า..แหมคงจะดีไม่น้อย ถ้าใคร ๆ จะชมว่าเราเก่งที่สุด ปีนต้นไม้ได้สูงที่สุด เก่งกว่าบรรดาลิงทั้งหลายในป่านี้

เจ้ากระต่ายคิดได้ดังนั้น จึงเดินถือลูกตาลสดไปอวดเจ้าหมีที่เดินผ่านมาว่า "นี่ไงเห็นไหมเพื่อนลูกตาลลูกนี้เราปลิดมากับมือที่เดียว คูชิ ก้านยังสด ๆ อยู่" เจ้าหมีมองต้นตาลสูงลิ่วแล้วไม่แน่ใจ "ไหนขอคูชิ" เจ้าหมีพูด กระต่ายก็ส่งลูกตาลให้หมีดู "อ้อหือเพิ่งปลิดมาสด ๆ เลย แหมเจ้านี่เก่งจริงนะ ปีนขึ้นไปสูงที่เดียว" เจ้าหมียอมเชื่อเอาง่าย ๆ

เจ้าหมีหลงเชื่อโดยไม่ไตร่ตรอง มีหน้าซำยังไปพูดขยายความให้เพื่อนสัตว์ของตนฟังอีกว่า "เราเห็นมากับตาเลยละว่าเจ้ากระต่ายป็นเร็วแป็บเดียวขึ้นไปถึงยอดต้นตาล แล้วปลิดลูกตาลสดลงมาให้เราดูเลย"

"จริงหรือ" ซ่างถาม "กระต่ายจะป็นต้นไม้ได้อย่างไรกัน ไม่ใช่ลิงนี่นา"

"โธ้ย ป็นได้แน่ ๆ ฉันเห็นมากับตา ลิงที่ว่าเก่ง ๆ นะนะ รับรองต้องแพ้เจ้ากระต่ายเพื่อนรักของข้าแน่" เจ้าหมีโกหกหน้าตาเฉย

"ไม่น่าเชื่อนะ กระต่ายวิ่งอยู่ตามพื้นดิน ลักษณะขามันไม่น่าจะป็นต้นไม้ได้ ยิ่งไง ๆ ข้าก็ไม่เชื่อนอกจากจะเห็นด้วยตาตัวเอง" จึงโจ้พูดอย่างมีเหตุผล พวกเพื่อนสัตว์ทั้งหลายก็เห็นด้วยกับจึงโจ้

เจ้าหมีรู้สึกเสีหน้า มันจึงพาฝูงสัตว์ไปหาเจ้ากระต่ายแล้วพูดว่า "กระต่ายเพื่อนรัก ข้าได้บอกพวกสัตว์หน้าโง่เหล่านี้ไปว่า ท่านป็นต้นตาลที่สูงที่สุดในป่านี้ได้ แต่พวกเขาไม่ยอมเชื่อ ท่านลองพูดให้พวกเขาฟังทีช"

เจ้ากระต่ายชักใจไม่ดี ที่เห็นบรรดาสัตว์ทั้งหลายมองดูตนเองอย่างไม่เชื่อถือ มันจึงทำเป็นขบขันพลางวางท่าหีบโยนลูกตาลเล่น แล้วพูดโกหกต่อว่า "โธ่นึกว่าเรื่องอะไร ที่แท้ก็เรื่องป็นต้นตาลเท่านั้นเอง นี่ยังงละความจริง คูชิ

ดูลูกตาลสดลูกนี้ไง" เจ้ากระต่ายส่งลูกตาลให้จิ้งจอกดู "เห็นไหมว่าสดแค่ไหน ข้าปลิดลงมากับมือเชียว"

สัตว์ตัวอื่นทำท่าเชื่อถือ แต่จิ้งจอกบอกว่า "เจ้าทำได้ง่าย ๆ ก็ลองป็นให้เราดูหน่อยสิ เราไม่อยากจะเห็นกับตาเสียก่อน"

"โอย..ตายละ เจ้าจิ้งจอกขี้ขลาดตัวนี้ มันช่างก่อกวนสันดี" กระต่ายนึกอยู่ในใจแล้วก็พูดว่า "เออละ ป็นก็ได้ไม่ยาก แต่ว่าวันนี้ข้าเหนื่อยแล้ว อีกเจ็ดวันพวกเจ้าค่อยมาคุยก็แล้วกัน ข้าจะแสดงให้ชม" กระต่ายพูดเอาตัวรอดเพราะมันนึกว่าอีกวันสองวัน พวกเพื่อน ๆ ก็คงลืมไปเอง

ทันใดนั้นสิงโตก็พูดเสียงคำรามขึ้นมาว่า "แน่ะเจ้ากระต่าย ถ้าเจ้าไม่แสดงให้ดูละก็ ข้าจะจับเจ้ามากินเลยละ เอ้าเพื่อนสัตว์เป็นพยานนะ ข้าพูดแล้วจะทำตามที่พูดเสมอใคร ๆ ก็รู้"

"ใช่ ใช่.." สัตว์ทั้งหลายยอมรับเป็นเสียงเดียวกัน "อีกเจ็ดวันพวกเราจะมาดูเจ้าตรงนี้นะ" กระต่ายจอมโวฟังเพื่อน ๆ ย้ำแล้วก็ใจไม่ดี มันเริ่มรู้สึกเคียดกร้อน

เมื่อเพื่อนสัตว์แยกย้ายกันกลับไปแล้ว กระต่ายก็ต่อว่าเจ้าหมีทันที "เพราะเจ้าที่เดียว เรื่องมันถึงได้วุ่นวายอย่างนี้"

เจ้าหมีก็ตอบว่า "ทำไมล่ะ ทำไมเจ้าถึงต้องเคียดกร้อนด้วย"

"ก็ข้าป็นต้นไม้ไม่ได้นี่ซี" กระต่ายตอบ

"โอย..ตายแล้ว แล้วเจ้ามาโกหกข้าทำไม แต่ยังไง ๆ เจ้าก็ต้องป็นให้พวกเขาคูอยู่ดีเอาเถอะ อีกตั้งเจ็ดวัน ข้าจะช่วยเป็นกำลังใจให้เจ้าฝักป็นต้นไม้เอง"

ตั้งแต่วันนั้น เจ้ากระต่ายก็เริ่มได้รับผลตอบแทนของการพูดโกหก มันพยายามป็นต้นไม้แต่ป็นขึ้นไปได้นิดเดียวก็ตกลงมา เปลือกไม้ครูดหน้าอกเป็นแผลเลือดไหลซึม ๆ

"โอย โอย..ไม่ไหวแล้ว ข้าต้องฆ่าในตายแน่ ๆ ข้าป็นไม้ไม่ได้แล้ว" กระต่ายร้องครวญคราง

"ไม่ได้" เจ้าหมียื่นคำขาด "เจ้าต้องป็นให้ได้ ไม่อย่างนั้นข้าก็ต้องโดนเพื่อน ๆ เล่นงานด้วยแน่ ๆ" เจ้าหมีบังคับกระต่ายที่เคล็ดขัดยอกไปทั้งตัว

ทั้งที่ในใจมันก็ส่งสารเจ้ากระต่ายอยู่ไม่น้อย

"พรุ่งนี้ก็จะถึงวันสำคัญแล้วนะ เจ้าอย่าคิดหนีเชียวนะ" ว่าแล้วเจ้าหมีก็ทิ้งตัวลงนอนที่หน้าโพรงกระต่าย คอยเฝ้าไม่ให้เจ้ากระต่ายจอมโจรหลบหนีไปได้

เจ้ากระต่ายจอมโจรสะบักสะบอมเต็มที่ เพราะต้องฝึกปีนต้นไม้ตาลมาตลอดเจ็ดวัน มันนอนน้ำตาไหลพรากกลางรำพึงว่า..เราจะทำอย่างไรดีนะ จะหนีก็ไม่ได้เพราะเจ้าหมีนอนเฝ้าปากโพรงอยู่ แล้วถ้าพรุ่งนี้เราปีนต้นไม้ไม่ได้ก็คงถูกสิงโตกินแน่ ๆ โธ่ เราไม่น่าพูดปดเลย กระต่ายคิดจนผล็อยหลับไป

รุ่งเช้า บรรดาสัตว์ทั้งหลายก็พากันมาชุมนุมใต้ต้นตาล โดยมีสิงโตนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ที่โคนต้น "เออละ ถึงเวลาพิสูจน์ความจริงแล้ว ปีนได้" สิงโตพูด

เจ้ากระต่ายยืนตัวสั่นงันงก มันคิดว่า "เออเถิดเราจะลองพูดความจริงดูสักครั้งจะ เกิดอะไรขึ้นเราก็คงยอมละ"

"เพื่อนสัตว์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยอมรับว่าข้าปีนต้นไม้ตาลไม่ได้หรอก ข้าพูดปดต่อหมีและพวกท่าน ความจริงแล้วลูกตาลลูกนั้นมันถูกลมพัดตกลงมา

แต่ข้าอยากให้คุณเห็นว่าเป็นจริง ข้าเก่ง เลยเอามาหลอกพวกท่าน"

กระต่ายยอมรับสารภาพอย่างอาจหาญ

เพื่อนสัตว์ได้ยืนดั่งนั้นก็พากันโกรธ "ฮู ฮูน่าอายุจริง หมี เจ้ากระต่ายจอมโกหก อย่างนี้ต้องลงโทษให้สำนึก" พวกสัตว์ตะโกนร้อง

สิงโตเห็นเรื่องซักระบายใจจึงพูดว่า "เออเถิดเพื่อนสัตว์ทั้งหลาย ไหน ๆ เจ้ากระต่ายก็พูดความจริงออกมาแล้ว ผู้ที่ทำผิดแล้วยอมรับผิดเราควรจะยกโทษให้เขาสักครั้ง แล้วห้ามโกหกหลอกลวงใครอีก ส่วนเจ้าหมีก็เช่นกัน เจ้ารักตัวเองมากกว่ารักเพื่อน ทนดูเพื่อนถูกลงโทษได้โดยไม่ยอมพูดความจริง ใจใช้ไม่ได้เลย"

เจ้าหมีเสียใจร้องไห้ขอโทษกระต่ายและเพื่อน ๆ เจ้ากระต่ายสำนึกผิดและพูดว่า "ข้าขอสัญญาว่าจะไม่พูดปดอีก ข้าขอบขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ให้บทเรียนที่ดียิ่งแก่ข้า เพราะการพูดปดสามารถทำให้เรื่องเล็ก ๆ กลับกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้"

แล้วสัตว์ทั้งหลายก็แยกย้ายกันกลับไป

เจ้าเขนน้อย

ณ สวนแห่งหนึ่ง มีนกมาทำรังอยู่มากมาย ในบรรดานกเหล่านี้ มีนิกกับ
หน้อยนกปรอดอันธพาลคอยหาโอกาสสร้างความเพื่อนนกออยู่เสมอ

เช้าวันหนึ่ง นิกบินไปหาอาหารที่ท้ายสวน แลเห็นนกเขนน้อยคู่หนึ่งกำลัง
สร้างรัง มันจึงรีบบินกลับมาบอกหน้อยว่า

"นี่เธอ ที่ท้ายสวนโน้นมีนกเขนน้อยย้ายมาอยู่ใหม่แน่ เคี้ยวฉันจะต้อง
ไปหย่ ๆ ลองเชิงคุลิกหน้อย อย่างน้อยก็ให้รู้ไว้ ว่าใครเป็นเจ้าของ"

"เอาเลย เอาเลย" หน้อยยุง

นิกบินไปเกาะที่กิ่งไม้ข้างรังนกเขนน้อย แล้วเอย้ขึ้นด้วยน้ำเสียง

เยาะ ๆ ว่า

"ว่าไงพรรคพวก อากาศที่บ้านเก่าเธอหนาวนักเธอ จึงได้อพยพมา
ถึงนี่"

"จ๊ะ อากาศทางโน้นเริ่มหนาวแล้ว" นกเขนน้อยตอบเรียบ ๆ แล้วบิน
ไปหาหนอน หาเศษหญ้ามาสร้างรังต่อ

นกเขนน้อยเป็นนกที่ขยัน ชอบตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อออกไปหาอาหาร และ
หาเศษหญ้าเศษฟางมาตกแต่งรังเสมอ "เธอจำ อากาศแถบนี้อบอุ่นดีจังนะ อาหาร
ก็อุดมสมบูรณ์กว่าแถวบ้านเก่าเราตั้งเยอะแยะ" ฟ่อนกพูดกับแม่นก "จ๊ะ รู้แบบนี้
หน้าหนาวปีหน้าเราอพยพมาอยู่ที่นี้กันอีกดีกว่า แต่ฉันรู้สึกว่ามันปรอดสองพี่น้องนั้น
เขาไม่ค่อยชอบเราเลยละ" แม่นกตอบด้วยคำพูดที่ทำให้ฟ่อนกต้องนั่งคิด

นิกกับหน้อยเป็นนกขี้เกียจ กว่าจะตื่นก็สายจนแดดกล้า มันจึงหาอาหาร
ได้ยาก เลยพาลไปโกรธนกเขนน้อยว่า มาแย่งอาหารมัน สายวันหนึ่ง หน้อยพูด
กับนิกว่า

"นี่นิก เธอคิดอย่างฉันไหมว่า ตั้งแต่นกเขนน้อยมาอยู่ในสวนนี้ หนอน
อ้วน ๆ ที่เคยมีอยู่มากมายก็หายไปหมด"

"คิดซี ทำไมจะไม่คิด" นิกพูดด้วยเสียงคุดัน

"แล้วทำไมเรายังนั่งเฉยอยู่อีกล่ะ เราไปหาเรื่องกับเขาเลยดีกว่า"
ว่าแล้วหน้อยก็ตีปีกพื้พื้ให้นิกดู แล้วนกปรอดทั้งคู่ก็บินออกจากรังไป

บรรดานกที่อาศัยอยู่ข้าง ๆ ก็พากันวิจารณ์ไปต่าง ๆ นานา..

"ฉันว่าเจ้านกอันธพาลคู่นี้ชักจะเอาใหญ่แล้ว" นกแก้วเปรยขึ้น

"เออ ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ตัวเองชี้แจงแล้วยังไปพาลหาเรื่องผู้อื่น"

นกขุนทองสนับสนุน

นกตัวอื่น ๆ ก็บ่นพึมพำในการกระทำของนกปรอด แต่ในสวนนี้ ไม่มีนกตัวไหนกล้าไปตำหนินิดกับหน่อยต่อหน้า เพราะต่างก็ระอาในความตื้อตึง และกลัวขึ้นเชิงการตบตีของนกคู่นี้

นิกกับหน้อยบินมาถึงท้ายสวน แล้วเลือกเกาะกิ่งไม้ที่อยู่ใกล้รังของนกเขนน้อยที่สุด ฟอนกเขนน้อยโผล่หน้าออกมาทักทาย นิกก็พูดว่า

"พวกเธออยู่ที่นี้สบายดีหรือเปล่า"

"สบายดีจ้ะ ขอขอบคุณมากนะที่อุตสาหเป็นห่วงเรา" แม่นกเขนน้อยตอบ

"โธ๊ย ไม่ถ่อมมาขอบใจหรือ ฉันจะมาบอกเธอให้รู้ว่า อีกไม่กี่วัน

ข้างหน้าอากาศที่นี้ก็จะหนาวจัด ฉันกลัวเธอจะหนาวตาย ก็เลยมาเตือนไว้เสียก่อน"

"แหม อากาศที่นี้ออกดี ฉันไม่คิดเลยว่ามันจะหนาวขึ้นมาได้ยังไง"

ฟอนกเขนน้อยตอบ

"ฉันบอกว่าหนาวก็ต้องหนาวซี" หน้อยพูดเสียงกระซอก "แล้วพอหนาวมาก เธอก็ต้องขดตัวอยู่แต่ในรัง ไม่ออกไปหาหนอน ตอนนั้น พวกฉันก็จะสบาย เพราะไม่มีใครมาแย่งหนอนตัวอ้วน ๆ อีก"

"เธอลงเข้าใจนะว่าฉันหมายถึงอะไร ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันจะไม่เที่ยวบินไปแย่งอาหารใคร โดยเฉพาะในที่ที่ไม่ใช่บ้านของตัวเอง" นิกพูดก้าวร้าวโดยไม่คิดเลยว่า นกเขนน้อยจะรู้สึกยังไง

"ฉันคิดว่าเธอลงไม่ได้ไล่เราไปหรรอกไข่ใหม่ เพราะตั้งแต่เราอพยพมาอยู่ที่นี่ เราก็ไม่ได้ขโมยรังใคร แล้วหนอนตัวอ้วน ๆ ก็ยังมีอยู่มากมายในสวนพอให้เรากินกันทุกตัว" ฟอนกพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

"ไอ้มีนะ มันก็คงมีหรรอก แต่หนอนทุกตัวน่าจะเป็นของเรา ถ้าเธอไม่มาวุ่นวายแย่งเรากิน เราก็จะอยู่กันสบายกว่านี้หลายเท่า เข้าใจไหม" หน้อยพาลต่อไป

"ไม่ต้องมัวต่อความยาวกันให้เสียเวลา ถ้าแก่นจริงก็บินลงไปตีกัน

ข้างล่างนั้นตีกันว่า จะได้อู้กันเลยว่าใครจะแน่กว่ากัน" นิดตะโกนท้าดั่งลั่น

"ไม่ต้องตีกันฉันก็รู้ว่าเธอเป็นนักสู้ตัวจริง แล้วฉันก็ไม่ชอบมีเรื่องกับคนพาลเสียด้วยซี" ฟอนกย่อนให้ แล้วมันก็พาแม่คนบินออกจากรังไป

นิดกับหน้อยโกรธจนตัวลั่น ที่นกเขนน้อยไม่สนใจใยดีกับคำขู่ของมัน มันจึงร้องเสียงดังจนแสบแก้วหู แล้วเดินไปรอบ ๆ ต้นไม้ ชวนใครต่อใครทะเลาะไปเรื่อย แต่นกทั้งหลายก็ทำนิ่งเฉยเหมือนไม่ได้ยิน

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา นิดกับหน้อยก็ยังวนเวียนไปหาเรื่องนกเขนน้อยอยู่ประจำ จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่ง ขณะที่นิดกับหน้อยกำลังเพลินกับการจิกกินเศษข้าวที่หล่นอยู่บนสนามใกล้บ้านเจ้าของสวน แมวตัวใหญ่ก็ย่องเข้ามาแอบอยู่หลังต้นไม้ใกล้ ๆ นั้น

บังเอิญนกเขนน้อยเกาะอยู่บนต้นไม้ต้นนั้นพอดี มันคิดจะร้องเตือน แต่ก็รู้ว่าไม่มีประโยชน์ เพราะนิดกับหน้อยคงไม่เชื่อ แล้วจะทำให้แมวตะครุบเหยื่อได้ง่ายขึ้น ฟอนกเขนน้อยตัดสินใจ จิกลูกไม้บนต้นไม้ให้หล่นลงบนหลังแมวพอดี คุ๊บ! เจ้าแมวตกใจ วิ่งหนีไปสุดแรง

นิดกับหน้อย เห็นแมววิ่งผ่านหน้าไปก็ตกใจ รีบบินพื้พื้ขึ้นต้นไม้ แล้วละล่ำละลักถามนกเขนน้อยว่า "เกิดอะไรขึ้นนะ!"

"ฉันจิกลูกไม้ให้หล่นลงไปถูกแมวเองแหละ หวังจะให้มันตกใจโกยอ้าวไป เพราะตอนนั้นมันกำลังจะกระโจนเข้าตะครุบเธออยู่แล้ว" ฟอนกเขนน้อยอธิบาย

นิดกับหน้อยมองตากัน แล้วหน้อยก็ถามว่า "เธอช่วยเราทำไม"

ฟอนกตอบว่า "เราเป็นนกด้วยกัน ก็ต้องช่วยกันเป็นธรรมดา ฉันคิดว่าเราเหมือนพี่น้องครอบครัวเดียวกัน จะต่างกันก็ตรงสีขนเท่านั้น"

นกปรอดนึ่งไปอีคใจ แล้วนิดก็พูดเสียงอ่อย ๆ ว่า

"ฉันเสียใจที่หยาบคายกับเธอตลอดมา"

"ฉันก็เหมือนกัน ฉันขอโทษ และขอบคุณที่เธอช่วยชีวิตเราไว้" หน้อยเสริมขึ้นแล้วก็ก้มหน้านิ่ง

เมื่อนกปรอดทั้งสองบินไปแล้ว แม่คนเขนน้อยก็ชมฟอนกว่า "เธอช่างใจกว้างและมีน้ำใจเป็นนักกีฬาเสียจริง ๆ ฉันรู้ดีว่าถ้าเธอสู้กับนกทั้งสองตัวนั้น

ตั้งแต่วันที่เขาก้าว เธอก็จะชนะแน่ ๆ"

"ถึงฉันสู้จนชนะ มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เขากลับจะยิ่งโกรธแค้นเราใหญ่ สิ่งไหนที่เรายอมแพ้ได้ก็ยอมไปเถอะ แล้วเราก็จะอยู่ร่วมกันได้โดยสงบสุขใจละ" พ่อนกเขนน้อยพูดแล้วชวนแม่นกบินกลับรัง

พอฤดูร้อนย่างเข้ามา ก็มีข่าวแพร่ไปทั่วทั้งสวนว่า นกเขนน้อยกำลังจะอพยพจากไป บรรดานกทั้งหลายและเจ้านกปรอดสองพี่น้องก็มาชักชวนนกเขนน้อยให้หยุดต่อไป

"อย่ากลับไปเลยพ่อนกเขนน้อย อยู่กับเราที่นี่เลยเถอะนะ อาหารในส่วนนี้ก็มีพอสำหรับเราทั้งหมดด้วย"

"ไม่ได้หรอกจ้ะ ฉันต้องไปพบปะเพื่อนฝูงที่บ้านเก่า ป่านนี้เขาคงทยอยกันกลับแล้วละ ขอขอบคุณมากนะที่หวังดี บางทีฤดูหนาวปีหน้าฉันอาจจะย้ายมาอยู่ที่นี่อีก ลาก่อน"

แล้วนกเขนน้อยก็บินจากไป

ข้างงาทอง

ในพงไพรที่กว้างใหญ่ อุดมสมบูรณ์ไปด้วยธรรมชาติและสัตว์ป่านานาพันธุ์ ยังมีข้างปลายอาศัยอยู่ เชือกหนึ่ง ข้างเชือกนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นข้างที่มีร่างกายใหญ่โต มีพลังกำลังอันมหาศาล มีดวงตาที่มีประกายแจ่มใส และมีหูที่ไวต่อการรับฟังเท่านั้น แต่มันยังเป็นข้างที่มีสติปัญญาฉลาดเฉลียว มีจิตใจที่ขอบช่วยเหลือสัตว์ต่าง ๆ ที่ได้รับความเดือดร้อนอยู่เนืองๆโดยไม่คิดถึงผลประโยชน์ตอบแทน เพียงแต่ต้องการเห็นเพื่อนสัตว์หลุดพ้นจากความทุกข์และมีความสุขเสมอด้วยกันโดยทั่วหน้า

แต่เนื่องจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งหลายมิได้ถือเอาความคิดและการกระทำของข้างปลายเป็นแบบอย่าง ตรงกันข้าม กลับถือเอาแต่ใจของตนเป็นที่ตั้งเอาแต่ผลประโยชน์ของตนเป็นที่ยึดถือ จึงทำให้สังคมของสัตว์ป่ามีแต่เรื่องแก่งแย่งอาหารกันกิน ทะเลาะเบาะแว้งเรื่องที่อยู่อาศัย จนหาความสงบสุขไม่ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้างปลายจึงพยายามหาโอกาสอบรมสั่งสอนสัตว์ป่าทั้งมวล ทั้งด้วยการพูดและการกระทำตนให้เห็นเป็นตัวอย่างแต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป ข้างปลายก็พบว่า ไม่มีสัตว์ป่าตัวใดที่เชื่อฟังคำสอนของมันเลย ทำให้ข้างปลายรู้สึกผิดหวังและเสียใจเป็นอย่างมาก พร้อมทั้งไม่เข้าใจว่า ทำไม... เพราะอะไร... สัตว์ป่าทั้งหลายจึงไม่ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งสอนของมัน

แท้ที่จริงแล้ว การที่สัตว์ในป่าไม่ยอมประพฤติปฏิบัติตามคำสอนและการกระทำของข้างปลายก็เพราะว่าพวกมันถือว่าข้างปลายเป็นแค่ข้างธรรมดา ๆ ที่ไม่เห็นจะมีอะไรผิดแผกแตกต่างไปจากข้างอื่น หรือท้วงท่าการเดินการกินพืชผักผลไม้ก็ไม่เห็นจะพิเศษไปจากบรรดาข้างที่มันเคยเห็น

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีสัตว์ตัวใดสนใจที่จะรับฟังคำสอนและประพฤติปฏิบัติตาม

การที่สัตว์ป่าพากันคิดเช่นนั้น ทำให้ข้างปลายเกิดความเศร้าใจและเสียใจเป็นทวีคูณจนเริ่มมีความรู้สึกว้าเหววเมื่อไม่มีใครเห็นความดีของมัน ไม่มีใครเห็นคุณค่าความสำคัญในคำสั่งสอนเมื่อสัตว์ป่าพากันหันหลังให้กับมันเช่นนี้แล้ว จะมีประโยชน์อะไรที่จะทำการพรั้าสอนต่อไป

แต่แล้วในขณะที่มันคิดเช่นนั้น ช้างพลายก็เลื้อยไปพบเห็น ความทุกข์
ยากของบรรดาสัตว์ป่า เห็นการแก่งแย่งทะเลาะเบาะแว้งของสัตว์ทั้งหลายต่อไป
โดยมีความหวังว่าสักวันหนึ่ง คงจะมีสัตว์ป่าหวนกลับมาเชื่อฟังมันมากขึ้น

วันหนึ่ง ขณะที่ช้างพลายเดินทางท่องเที่ยวไปในไพรกว้างจนถึงชายป่า มันก็
พบร่องกระดาศษบรรจุกของกล่องหนึ่งตกอยู่ข้างทาง

ด้วยความสงสัย ช้างพลายเชือกนั้นจึงค่อย ๆ แกะกล่องกระดาศษกล่อง
นั้นออกมาดูอย่างระมัดระวัง ด้วยเกรงว่าจะมีวัตถุระเบิดหรือวัตถุที่มีอันตรายซุก
ซ่อนอยู่..

ในที่สุด ความลับในกล่องก็ถูกเปิดเผย และทำให้ช้างพลายรู้ว่าภายใน
กล่อง ๆ นั้นบรรจุด้วยสี่สเปร์ย์ จนเต็มกล่อง

ช้างพลายซึ่งวงจับกระบังสี่สเปร์ย์ขึ้นมาอ่าน ทำให้มันรู้รายละเอียด
มากขึ้นว่า สี่สเปร์ย์เหล่านั้นเป็นสีทอง นอกจากนั้นยังมีคำอธิบายเกี่ยวกับวิธีใช้
ตลอดจนข้อระมัดระวังอันตรายในการใช้อีกด้วย

ครั้งแรกช้างพลายคิดว่า จะทำลายสี่สเปร์ย์ในกล่องที่พบทิ้งเสียเนื่อง
จากเป็นสีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ต่อระบบการหายใจ และหากพลาดพลั้ง เข้า
ตาก็อาจทำให้ตาบอดได้

แต่จับพลันมันก็คิดได้ว่า สัตว์ในป่าทั้งหลายต่างล้วนมีนิสัยคล้าย ๆ กัน
อย่างหนึ่ง คือชอบเคารพนับถืออะไร ๆ ที่มีประหลาด ๆ กว่าสิ่งธรรมดาที่พบ
เห็นโดยทั่วไป ดังนั้น มันจึงจัดการพ่นสี่สเปร์ย์สีทองทั้งหมด ทับลงไปทั้งที่ทั้งสอง
ข้างของมันทันที

ไม่นาน งามทั้งสองข้างของช้างพลายก็เปลี่ยนสี จากสีงาช้างธรรมดา
กลายเป็นสีทองที่เลืองอร่ามเงางาม ยิ่งยามต้องแสงอาทิตย์ก็ยิ่งสุกประกายเปล่ง
ปลั่งสะท้อนเงาวับวาวราวกับขี้เถ้าเนรมิตที่จุติมาจากสรวงสวรรค์

จากนั้นช้างพลายก็เดินทางกลับเข้าป่า โดยไม่ว่ามันจะเดินทางไปทาง
ไหน สัตว์ตัวใดที่ได้พบเห็นช้างงาทอง ก็ต้องตกตะลึงพริ้งเพริดในความมหัศจรรย์
จนเมื่อได้สติก็จะแสดงอาการคารวะแล้วพากันเฝ้าเดินติดตามอย่างเป็นระเบียบ
เรียบร้อย

จากสัตว์ป่าที่แสดงอาการคาร์วะข้างงาทองและเดินติดตาม ที่เริ่มจาก สัตว์ป่าเพียงไม่กี่ตัว แต่เมื่อยิ่งเดินทางเป็นระยะทางยาวไกลมากขึ้นเท่าใดก็ยังมี สัตว์พร้อมใจกันเดินติดตามมากขึ้นเท่านั้น จนในที่สุดก็กลายเป็นฝูงสัตว์ป่านานาชนิด จำนวนมากมาย

ครั้นข้างงาทอง เดินทางนำหน้ามาจนถึงบริเวณกลางป่าที่มีลานกว้าง ข้างงาทองจึงหยุดพัก บรรดาสัตว์ป่าทั้งหลายต่างก็หยุดพักบ้าง แล้วพากันตั้งวงนั่ง รายล้อมหมอบคารวะราวกับสานุศิษย์

ข้างงาทองเห็นดังนั้นจึงยิ้ม พร้อมทั้งเห็นชัยชนะรออยู่เบื้องหน้า แต่ทั้งนี้ ข้างงาทองก็แก้งถามออกไปว่า..

"พวกเจ้าเดินตามข้ามาทำไม"

"เพราะท่านไม่ใช่ช้างธรรมดา" เหล่าสัตว์ตอบพร้อมกัน

"ใครบอก ข้าเป็นช้างธรรมดาต่างหาก"

"ไม่จริง ท่านเป็นช้างมหัศจรรย์ เพราะท่านมีงาเป็นสีทอง ที่พวกเรา ไม่เคยพบเห็นมาก่อน"

พวกเราเหล่าสัตว์ป่าทั้งหลาย จึงขอยกย่องให้ท่านเป็นหัวหน้า และจะ เชื่อฟังทำตามที่ท่านช้างผู้มีงาเป็นทองสอนสั่งทุกประการ

"แม้คำสั่งสอนของข้าจะเหมือนกับช้างทั้งหลาย ที่พวกเจ้าไม่เคยเชื่อฟัง แต่พวกเจ้าก็พร้อมที่จะปฏิบัติตามหรือ" ข้างงาทองย้อนถาม

"แน่นอน เพราะท่านไม่ใช่ช้างพลาญธรรมดา แต่ท่านเป็นข้างงาทอง"

แล้วเหตุการณ์ต่าง ๆ ก็เป็นไปตามที่ข้างงาทองคิดเอาไว้ล่วงหน้าดังนั้น มันจึงใช้โอกาสที่สัตว์ทั้งหลายยังเคารพนับถือมันทำการสั่งสอนให้คิดและทำในสิ่งดี งาม ซึ่งสัตว์ทั้งหลายก็เชื่อฟังและทำตาม จึงทำให้สังคมสัตว์ในป่า มีความสงบสุข มากขึ้นอย่างทันตาเห็น

เวลาผ่านไปไม่นานนัก ฝูงกระต่ายฝูงหนึ่งก็มารายงานว่า ระหว่างหน้า ผาที่ขวางกั้นด้วยหุบเหว มีต้นไม้ยักษ์ต้นหนึ่งหักโค่นลงมา ทำให้ฝูงหมาป่าผู้มีนิสัยดุร้าย ใช้เป็นสะพานเดินข้ามมา ทำร้ายกัดกินกระต่ายเป็นอาหาร ไม่เว้นแต่ละวัน จึงขอให้ข้างงาทองหาทางช่วยเหลือ

ช่างงาทองได้ยินเช่นนั้น ด้วยจิตใจที่ขอบช่วยเหลือเหล่าสัตว์ผู้เดือดร้อน จึงเตรียมตัวออกเดินทางไปยังบริเวณสะพานต้นไม้ยักษ์ที่บริเวณหน้าผาแต่ก็ถูกสัตว์อื่นห้ามปราม

"ท่านเป็นหัวหน้า ท่านจึงไม่ควรทำงาน พวกข้าขออาสาทำแทน" หมี่ร่างยักษ์ขอร้อง พร้อมกับขันอาสา

แม้ช่างงาทองจะพูดขอร้องด้วยเหตุผลอย่างไร เหล่าสัตว์ป่าทั้งหลายก็ไม่ยินยอมให้ช่างงาทองออกแรงทำงานแต่ด้วยความนับถือจึงยอมให้ช่างงาทองติดตามไปดูพวกมันทำงานด้วย

เมื่อช่างงาทองและสัตว์ทั้งหลาย เดินทางมาถึงบริเวณหน้าผาต่างก็มีความเห็นตรงกันว่า หนทางเดียวที่จะป้องกันไม่ให้ฝูงหมาป่าจากปากตรงข้ามข้ามมาทำร้ายสัตว์ป่าพวกฝั่งนี้ได้ ก็ด้วยการงัดไม้ยักษ์ต้นนี้ให้ตกไปยังหุบเหวเบื้องล่าง

ช่างงาทองยังคงเตือนสติสั่งสอนต่อไป โดยสัตว์ทั้งหลายต่างตั้งใจฟังอย่างสงบนิ่ง จนในที่สุดเมื่อช่างงาทองพูดจบลง มันก็เดินตรงเข้าไปยังต้นไม้ยักษ์แล้วใช้พละกำลังอันมหาศาล งัดต้นต้นไม้ยักษ์อย่างสุดกำลังครั้งแล้วครั้งเล่า จนปลายงาสีทองหักสะบั้นลง แต่ช่างงาทองก็ไม่ละความพยายาม ยังคงใช้งาที่เหลืออยู่งัดต่อไป จนในที่สุดต้นไม้ยักษ์ก็เขยื้อนตกลงไปในหุบเหว จนเกิดเสียงดังสนั่น

บัดนี้ ช่างงาทองได้กลายเป็นช่างงาทัก ที่แม้งาที่เหลืออยู่ก็ไม่มีสีทองติดค้าง เนื่องจากการเสียดสีที่เกิดจากการใช้งา จากนั้นช่างงาทักก็หันหลังเดินโซซัดโซเซ จากฝูงสัตว์ทั้งหลายไปด้วยความเหนื่อยอ่อน พร้อมกับคิดในใจว่า เมื่อความจริงเรื่องงาของมันปรากฏให้เห็นเป็นอย่างนี้แล้ว ก็คงไม่มีใครเคารพเชื่อฟังมันอีกต่อไป

ช่างหลายเดินไปข้างหน้า ในสภาพของช่างที่ปราศจากงาสีทองอย่างอ่อนระโหยโรยแรง แต่แล้ว มันก็ได้ยินเสียงเหมือนผีเท้าสัตว์เดินตาม มันจึงหันไปมองแล้วมันก็ต้องประหลาดใจ เพราะมีสัตว์ทั้งหลายเดินตามมันเป็นทิวแถว

"พวกเราเคารพนับถือท่านที่ความคิดและการกระทำ ไม่ใช่เพราะท่านมีงาเป็นสีทองอย่างแต่ก่อน..." สัตว์ทั้งหลายตะโกนขึ้นพร้อมกัน

ช่างหลายได้ฟังดังนั้นก็ผงกหัวยิ้มแย้ม และสะบัดงวงไปมาอย่างมีความสุข...

ปราสาทคึกคาก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีเจ้าหญิงน้อย ๆ องค์หนึ่ง เจ้าหญิงองค์นี้ ทรงชอบเล่นตุ๊กตาเป็นชีวิตจิตใจ คืนหนึ่ง เจ้าหญิงทรงฝันไปว่าได้เห็นรุ่ง เต็มตัว โด่งข้ามขอบฟ้าครอบทั่วเขาสูงไว้อย่างงดงาม ภายในวงรุ่งมีแสงสีทองอร่าม ตัวรุ่งมีสีสดสวยแจ่มชัดทั้งเจ็ดสี "โอ...สวยเหลือเกิน สวยอะไรอย่างนี้" เจ้าหญิง ทรงอุทานอย่างตื่นเต้น "อยากขึ้นไปบนรุ่งจังเลย อยากขึ้นไปเหลือเกิน"

เจ้าหญิงทรงวิ่งถลาลงมาจากตำหนักที่พัก วิ่ง วิ่ง วิ่ง ไปจนถึงปลายรุ่งข้างหนึ่ง แล้วก็เดินขึ้นไปบนสายรุ่ง สูงขึ้นไป สูงขึ้นไปจนกระทั่งถึงยอดสุดของรุ่ง และแล้วเจ้าหญิงก็ทรงตกตะลึง เมื่อได้เห็นปราสาทแก้วสีรุ่งเจ็ดหลัง ตั้งอยู่บนยอดเขาเจ็ดลูก มีแม่น้ำเจ็ดสีไหลผ่านคดเคี้ยวไปมา ในปราสาทมีผู้คนตัวเล็ก ๆ อาศัยอยู่ ปราสาทนั้นประดับด้วยเพชรพลอยงดงามจับตา

"โอ...น่ารักเหลือเกิน น่ารักอะไรอย่างนี้" เจ้าหญิงทรงอุทานอย่างตื่นเต้น

ขณะที่เจ้าหญิงทรงเพลิดเพลินอยู่นั้น ก็มีเสียงไก่ขันแว่วมา ปลุกให้พระองค์ตื่นขึ้น เจ้าหญิงทรงเสียดายปราสาทในฝันเหลือเกิน จึงรีบเสด็จไปหาพระราชาทูลเรื่องราวในฝันให้ฟัง แล้วทูลว่า

"เสด็จพ่อเพคะ ลูกอยากได้ปราสาทเล็ก ๆ ที่มีคนตัวเล็ก ๆ อาศัยอยู่เหมือนในฝันนะ เพคะ"

"ได้สิลูกรัก" พระราชาตรัสตอบ

"ลูกอยากได้เร็ว ๆ นะ เพคะ" เจ้าหญิงทรงรบเร้า

"ได้สิลูกรัก"

พระราชาตรัสอย่างพระทัยดี เพราะทรงตามใจเจ้าหญิงเสมอ

ในวันนั้นเอง พระราชาก็ทรงเกณฑ์ช่างฝีมือทั้งหลายมาสร้างปราสาทขึ้นตามที่เจ้าหญิงบอกทุกประการ แต่ทรงหาผู้คนตัวเล็ก ๆ ไม่ได้ จึงให้ใช้ตุ๊กตาแทน ซึ่งเจ้าหญิงก็พอพระทัยมาก ทรงตั้งชื่อปราสาทที่กำลังสร้างว่า "ปราสาทคึกคาก"

เวลาผ่านไป ผ่านไป ปราสาทก็ยังไม่เสร็จสักที พระราชาจึงเกณฑ์
เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลบ้านเมืองมาช่วยกันสร้างด้วย เร่งทำทั้งกลางวัน กลางคืน แต่ก็
ยังไม่ทันใจเจ้าหญิง

เจ้าหญิงทรงเบื่อหน่ายที่จะรอ จึงเสด็จออกไปที่สวนสาธารณะ ซึ่งเคย
มีดอกไม้มานานาชนิดเบ่งบานสวยสดงดงาม แต่วันนี้ดอกไม้เหล่านั้นเหี่ยวเฉา เพราะ
ไม่ได้รับน้ำมาหลายวัน ใต้ต้นไม้มีหญ้าขึ้นรก ตามพื้นดินมีกลีบดอกไม้ห่อกระจัด
กระจาย แสดงว่ามีคนมาเดินไปเล่นแล้วโยนทิ้ง

เจ้าหญิงสงสารดอกไม้มาก จึงทรงถามดอกไม้เล็ก ๆ ดอกหนึ่งว่า
"ดอกไม้ เอ๊ย ไยจึงหมองเศร้า ผู้ดูแลเจ้า ไปอยู่ไหนใด"

ดอกไม้ตอบว่า "พวกเขาเร่งรี ไปที่วังใหญ่ สร้างของเล่นใหม่
ปราสาทตุ๊กตา"

เจ้าหญิงได้ยินดังนั้นก็ทรงนึกว่า จะต้องให้ผู้ดูแลสวนสาธารณะกลับมา
ทำหน้าที่ตามเดิม

ต่อมา เจ้าหญิงก็เสด็จไปที่กำแพงเมือง ซึ่งยาวเหยียดสุดสายตา
กำแพงนี้เคยมีสีชาวสะอาด มองดูสง่าน่าเกรงขาม แต่วันนี้กำแพงมีสีดำสกปรกอยู่
ทั่วไป เพราะมีคนมาขีดเขียนอะไรเล่นเต็มไปหมด เจ้าหญิงเห็นดังนั้นก็เศร้า
พระทัย จึงทรงถามกำแพงว่า

"กำแพง เอ๊ย ไยจึงหมองเศร้า ผู้ดูแลเจ้า ไปอยู่ไหนใด"

กำแพงตอบว่า

"พวกเขาเร่งรี ไปที่วังใหญ่ สร้างของเล่นใหม่ ปราสาทตุ๊กตา"

เจ้าหญิงได้ยินดังนั้นก็ทรงนึกว่า จะต้องให้ผู้ดูแลกำแพงเมืองกลับมาทำ
หน้าที่ตามเดิม

ต่อจากนั้น เจ้าหญิงก็เสด็จไปที่ลำคลอง ซึ่งไหลคดเคี้ยวไปมาทั่วเมือง
คลองนี้เคยมีน้ำใสสะอาด มีปลาสีเงิน สีทอง ว่ายไปมา โบกครีบบางงดงาม
อย่างมีความสุข แต่วันนี้น้ำในลำคลองมีสีดำคล้ำ เพราะมีคนทิ้งขยะและสิ่งสกปรก
ลงไปจนทำให้ปลาที่เคยแหวกว่ายเล่นน้ำอยู่ต้องตายไป และผู้คนก็ต้องลำบาก
เพราะใช้น้ำในคลองนี้ไม่ได้ เจ้าหญิงเห็นดังนั้นก็เศร้าพระทัย จึงทรงถามคลอง
ว่า "คลอง เอ๊ย ไยจึงหมองเศร้า ผู้ดูแลเจ้า ไปอยู่ไหนใด"

คลองตอบว่า "พวกเขาเร่งรี ไปที่วังใหญ่ สร้างของเล่นใหม่ ปราสาท
ตุ๊กตา"

เจ้าหญิงได้ยั้งตั้งนั้นก็ทรงนึกว่า จะต้องให้ผู้ดูแลลำคลองกลับมาทำหน้าที่
ตามเดิม

ท้ายที่สุด เจ้าหญิงเสด็จไปที่หมู่บ้านช่างฝีมือ ที่นี้มีสนามเด็กเล่น ซึ่งมี
ของเล่นแปลก ๆ และสวยงามมากมาย เพราะช่างฝีมือช่วยกันสร้างขึ้น ทุกวันจะมี
เด็กมาเล่นกันอย่างสนุกสนาน แต่วันนี้ สนามเด็กเล่นดูเงียบเหงา พวกเด็กโต ๆ
พากันนั่งหงอยอยู่ตามที่ต่าง ๆ เด็กเล็ก ๆ ก็ร้องไห้ระงอระงอ

เจ้าหญิงสงสารเด็กเหล่านั้นเหลือเกิน จึงทรงถามเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง
ว่า "เด็กน้อย เอ๊ย ไยจึงหมองเศร้า พ่อแม่ของเจ้า ไปอยู่ไหน"

เด็กน้อยตอบว่า

"พวกเขาเร่งรี ไปที่วังใหญ่ สร้างของเล่นใหม่ ปราสาทตุ๊กตา"

เจ้าหญิงได้ยั้งตั้งนั้นก็เสียพระทัยมาก เพราะทรงเฝ้าได้ว่า บรรดาช่าง
ฝีมือและผู้ดูแลบ้านเมืองต่างถูกเกณฑ์ไปสร้างปราสาทตั้งหลายวันมาแล้ว พวกเขา
ต้องทำงานทั้งกลางวันกลางคืน ไม่มีเวลาพักผ่อนหรือกลับมาดูแลลูก ๆ เลย

คิดแล้วเจ้าหญิงก็ทรงร้องไห้ด้วยความเสียพระทัย

"โอ...นี่เราทำให้ใคร ๆ เศร้าจนถึงเพียงนี้เชียวหรือ" เจ้าหญิง
ทรงคิดอย่างเศร้าสร้อย "เพราะเราอยากได้ปราสาทตุ๊กตาแท้ ๆ ผู้คนถึงต้อง
ลำบากไปหมด เรานี้แย่มากเหลือเกิน...แย่มากจริง ๆ"

คิดได้เท่านั้น เจ้าหญิงก็ทรงวิ่งกลับวังทันที ทรงรีบเข้าเฝ้าพระราช
แล้วร้องไห้พรั่งพลว่า

"เสด็จพ่อเพคะ ลูกไม่อยากได้ปราสาทตุ๊กตาแล้ว เพราะใคร ๆ ต้อง
ทิ้งหน้าที่ของตัวเองมาทำงานนี้กันหมด ทำให้บ้านเมืองสกปรกรกรุงรัง ดอกไม้ ปลา
เด็ก ๆ ชาวเมือง ต้องลำบากไปหมด ให้คนที่สร้างปราสาทกลับไปทำงาน กลับ
ไปบ้านเถอะเพคะ ลูกอยากให้บ้านเมืองสะอาด อยากให้ชาวเมืองมีความสุข"
พระราชบิดายั้งตั้งนั้นก็ทรงกอดเจ้าหญิงไว้ แล้วตรัสว่า "ได้ซิลูกรัก พ่อตั้งใจที่ลูก
เป็นคนไม่เห็นแก่ตัว"

แล้วพระราชาก็ทรงสั่งให้ผู้คนที่ทั้งหลายกลับไปทำหน้าที่ดั้งเดิม ไม่นาน
 นักบ้านเมืองก็สะอาดเรียบร้อย สวนสาธารณะมีดอกไม้เบ่งบานสวยสดงดงาม
 กำแพงเมืองมีสีเขียวสะอาด มองดูสง่าน่าเกรงขาม ล้ำคลองก็มีน้ำใส มีปลาสีเงิน
 ลีทอง ว่ายไปมา

พวกเขาเมืองไม่ต้องลำบากไปหาน้ำในที่ไกล ๆ มาใช้ เพราะเขา
 สามารถใช้น้ำในลำคลองได้อีกครั้งหนึ่ง ส่วนช่างฝีมือและผู้ดูแลบ้านเมืองก็ได้
 พักผ่อนอยู่กับลูก ๆ อย่างมีความสุข

ชาวเมืองทุกคนต่างก็ซาบซึ้งในน้ำใจของเจ้าหญิง จึงมาช่วยกันสร้าง
 ปราสาทตึกตาให้ในเวลาที่พักเขาว่างงาน

ไม่นานนัก ปราสาทตึกตาที่สวยงามก็สำเร็จลง ปราสาทนั้นสวยเหมือน
 ในฝันของเจ้าหญิงไม่มีผิด

เจ้าหญิงทรงดีพระทัยเป็นที่สุด ที่ได้ของเล่นถูกใจ และทรงตื่นตันพระทัย
 มากที่พวกเขาเมืองสร้างสิ่งนี้ให้พระองค์ด้วยความรัก

ส่วนชาวเมืองทั้งหลายต่างก็เห็นว่า ที่บ้านเมืองสกปรกรกรุงรัง
 ก็เพราะพวกเขาไม่ช่วยกันดูแลรักษา

ดังนั้น พวกเขาจึงพยายามห้ามปรามกันเอง ไม่ให้ใครเด็ดดอกไม้
 ไปไม้ในสวนสาธารณะ และขีดเขียนอะไรเล่นตามกำแพง รวมทั้งไม่ทิ้งสิ่งสกปรก
 ลงบนถนนและในลำคลองด้วย บ้านเมืองก็สะอาดเรียบร้อยอยู่เสมอ และทุกคนก็
 อยู่กันอย่างมีความสุข

ลิงผู้ชนะ

บนต้นไม้สูงใหญ่ ที่มีฝูงลิงอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากมายันนั้น ยังมีลิงน้อยตัวหนึ่งซึ่งแม้มันจะเป็นลิงที่ไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่มันก็เป็นลิงที่มีสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดเหนือกว่าลิงธรรมดาโดยทั่วไป

ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด ลิงน้อยตัวนั้นไม่เคยใช้ความเฉลียวฉลาดไปคบคองใครไปเอาไรดเอาเปรียบใครหรือหลอกลวงใครเพื่อให้ตัวเองเป็นผู้มีอำนาจ ตรงกันข้ามกลับใช้ความเฉลียวฉลาดของตนไปในทางที่สร้างสรรค์ด้วยการทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมด้วยการช่วยเหลือผู้อื่น รวมทั้งด้วยการสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นในหมู่สัตว์ทั้งหลายจึงทำให้มันได้รับฉายานามว่า "บัณฑิตลิงน้อย"

แต่ไม่ไกลไปจากที่อยู่อาศัยของลิงฝูงนี้ยังมีฝูงลิงผู้มีร่างกายใหญ่โตลำสันอีกฝูงหนึ่งพวกมันอาศัยพักพิงอยู่บริเวณภูเขาและหน้าผามีอาชีพรับจ้างใช้กำลังทำงานให้กับสัตว์ทั่ว ๆ ไป โดยลิงฝูงนี้ยังมีลิงผู้มีพลังกำลังมหาศาลเหนือลิงทั้งหลายอยู่ตัวหนึ่งซึ่งแม้มันจะเป็นลิงที่ไม่ใช้พลังกำลังที่เหนือกว่าของตน ไปสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้ใด แต่มันก็เป็นลิงที่ไม่ค่อยจะมีสติปัญญาเท่าใดนัก ซึ่งก็นับว่าเป็นเรื่องน่าเสียดายที่จอมพลังลิงใหญ่มีสติปัญญาน้อย แต่ถึงกระนั้น บรรดาพรรคพวกภายในฝูงเดียวกันและมีสติปัญญาอ่อนด้อยพอ ๆ กัน ต่างก็ให้การยกย่องในเรื่องของการมีพลังกำลังที่แข็งแรงของลิงตัวนั้น จึงพากันตั้งฉายานามให้ใหม่ว่า "จอมพลังลิงใหญ่"

ขณะที่ชื่อเสียงในด้านความเฉลียวฉลาดของบัณฑิตลิงน้อยแผ่ขยายไปไกล ชื่อเสียงในเรื่องของการมีพลังกำลังอันมหาศาลของจอมพลังลิงใหญ่ ก็ลือกระฉ่อนไปทั่วด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ลิงสองกลุ่มเกิดความสงสัยว่าระหว่างความเฉลียวฉลาดกับการมีพลังกำลังอันมหาศาลนั้น อย่างไหนจะสำคัญกว่ากัน มีประโยชน์มากกว่ากัน และถ้ามาประลองกัน ใครจะเป็นผู้ชนะ และด้วยเหตุแห่งความสงสัยนี้เอง จึงทำให้พวกลิงผู้มีร่างกายใหญ่โตลำสัน มีพลังกำลังที่แข็งแรงจากภูเขา พากันเดินทางมายังสถานที่ที่อยู่ของลิงบัณฑิตน้อยให้เดินทางไปยังภูเขาเพื่อประลองความสามารถในเรื่องการผลักดันก้อนหิน แข่งกับจอมพลังลิงใหญ่ ภายในอีกเจ็ดวันข้างหน้า ณ บริเวณหน้าผาส่งชัน

"ตกลง อีกเจ็ดวันข้างหน้า ข้าจะเดินทางไปยังบริเวณที่นัดหมาย" บัณฑิต

ลิ่งน้อยตอบรับคำอย่างสุภาพ

การตอบตกลงของบัณฑิตลิ่งน้อยบรรดาลิ่งในฝูงต่างไม่เห็นด้วยเลยทั้งนี้ เพราะพวกมันต่างรู้ดีว่า บัณฑิตลิ่งน้อยมีความสามารถทางด้านการใช้สติปัญญา มากกว่าการใช้พลังกำลัง ดังนั้น พวกมันจึงต่างพากันคัดค้าน

"ท่านบัณฑิตลิ่งน้อย พวกเราขอร้องอย่างเดินทางไปเลย เพราะพวกเรา เป็นลิงฉลาดเป็นชนชั้นมันสมองไม่สมควรไปประลองกับพวกใช้กำลังอย่างพวกมัน"

"ข้ารู้ตัวเองดีว่า ข้าไม่ถนัดที่จะใช้กำลังและการประลองความสามารถ ในการใช้พลังกำลังผลึกก้อนหินนั้น เป็นเรื่องยากที่ข้าจะ เอาชนะจอมพลังลิงใหญ่ได้ แต่ เมื่อข้าตกปากรับคำแล้ว ข้าก็จะไม่คืนคำผิดสัญญาข้าจึงขอยืนยันอีกครั้งว่า อีกเจ็ดวัน ข้างหน้า ข้าจะเดินทางไปยังที่นั่นหมาย" บัณฑิตลิ่งน้อยตอบอย่างนอบน้อม

แล้วก็ถึงวันนัดประลองความสามารถ ซึ่งไม่เพียงแต่จะมีลิงจากต้นไม้ และ ลิงจากภูเขา มาห้อมล้อมมุงดูคู่ประลองทั้งสองเท่านั้นสัตว์อื่น ๆ ที่รู้ข่าวต่างก็เดินทางมา ดูเพื่อต้องการพิสูจน์ความจริงในข้อที่ว่าระหว่างความเฉลียวฉลาดกับการมีพลังกำลัง ที่แข็งแกร่งใครจะ เป็นผู้กำชัยชนะ การประลองความสามารถ เริ่มขึ้นแล้ว...

โดยการประลองในครั้งแรก เริ่มจากการที่ต่างคนต่างจะต้องผลักก้อนหิน ที่มีขนาดเท่ากันให้ตกลงไปจากหน้าผาสูงหรือจะใช้วิธีการอย่างไรก็ได้ที่จะทำ ให้ก้อนหินตกลงไปสู่เบื้องล่าง โดยมีข้อแม้แต่เพียงว่าห้ามใครผู้ใดเข้ามาช่วยเหลือ อย่างเด็ดขาด กติกาที่วุ่นนี้ ทั้งสองลิงคู่แข่งขันต่างพยักหน้าตกลง

เนื่องจากก้อนหินสองก้อนแรกยังมีขนาดเล็ก จอมพลังลิงใหญ่เดินอาด ๆ เข้าไปหาแล้วใช้มือขวาข้างเดียวผลักเบา ๆ ก้อนหินก้อนนั้นก็ตกหน้าผาไปอย่างง่ายดายสร้างความดีอกดีใจให้กับบรรดาลิ่งภูเขาที่เป็นพรรคพวกของจอมพลังลิงใหญ่ยิ่งนัก ถึงคราวบัณฑิตลิ่งน้อยบ้าง...

แม้ก้อนหินที่เหลือเบื้องหน้าที่ใคร ๆ มองว่ายังมีขนาดเล็กเล็กเสียนจ่อมพลังลิงใหญ่ใช้ฝ่ามือผลักเบา ๆ ก็กลิ้งตกลงจากหน้าผา

แต่สำหรับบัณฑิตลิ่งน้อยผู้มีร่างกายอ่อนแอ ก้อนหินที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าจึงดู เหมือนว่าใหญ่โตยิ่งนัก อย่างไรก็ตามกว่าที่บัณฑิตลิ่งน้อยจะใช้สองมือผลักก้อนหิน ให้ตกลงไปจากหน้าผาได้ ก็ต้องเสียพลังกำลังไปมากและเสียเวลาไปนาน จึง สร้างความขบขันให้กับบรรดาพรรคพวกจอมพลังลิงใหญ่ยิ่งนัก

แล้วก็มาถึงก้อนหินสองก้อนต่อมา ซึ่งมีขนาดเท่ากันแต่ใหญ่โตกว่าหินสองก้อนแรกมากนัก ถึงกระนั้น จอมพลังลิงใหญ่ก็ใช้พลังกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดผลักก้อนหินจนกลิ้งตกลงไปจากหน้าผา กระเด็นกระดอนไปกระแทกผืนแผ่นดิน จนสะท้านสะเทือน ทำให้พรรคพวกเดียวกันต่างเป่าปากปรบมือฮือฮากันก้องหุบเขา

สำหรับบัณฑิตลิงน้อย...

ตอนแรกมันก็ได้แต่ยืนมองดูก้อนหินที่มันจะต้องทำให้กลิ้งตกลงไปจากหน้าผาด้วยความหมดหวัง แต่ขณะเดียวกัน สมอของมันก็ครุ่นคิดหาวิธีการโดยไม่ผิดกติกา และโดยไม่ต้องให้ใครเข้ามาช่วยเหลือ

"ว่ายังไง บัณฑิตลิงน้อยไหนลองเอาสมอออกมาผลักก้อนหินให้ตกไปจากหน้าผาให้ดูหน่อยซิ" มีเสียงตะโกนเข้าหาเหล่าพรรคพวกของจอมพลังลิงใหญ่

ในขณะที่มีเสียงโห่ฮ่าหัวเราะเยาะดังขึ้น บัณฑิตลิงน้อยก็เดินไปคว้าไม้มาท่อนหนึ่งจากนั้นมันก็อาศัยวิธีคานคีคคานังค เป็นการผ่อนแรง เพื่อจัดการกับก้อนหิน ซึ่งมันก็สามารถทำให้ก้อนหินขยับเขยื้อนไปข้างหน้าและตกลงไปจากหน้าผาในที่สุด

"ไชโย ๆ บัณฑิตลิงน้อยของเราเก่งจริง ๆ" พลพรรคลิงบนต้นไม้ที่เดินทางติดตามมาด้วย ต่างลุกขึ้นกระโดดดีดงกด้วยความดีใจ

หลังจากที่เสมอกันมาสองครั้งก็มีการนำหินคู่ที่สาม ซึ่งมีขนาดใหญ่โตมามากมา ให้ลิงทั้งสองประลองความสามารถ โดยฝ่ายจอมพลังลิงใหญ่ ยังเชื่อมั่นในพลังกำลังของตน จึงกระโจนเข้าหารวบรวมพลังทั้งหมด แล้วออกแรงผลักจนสุดความสามารถ แต่หินก้อนนั้นก็ไม่ขยับเขยื้อนแต่อย่างใด ซึ่งจอมพลังลิงใหญ่ก็ยังไม่ยอมจำนน มันโดดเข้าไปโหมพลังเข้าผลักครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าก้อนหินนั้นก็ไม่มีอาการขยับเขยื้อนแต่ประการใด

เมื่อมาถึงคราวของบัณฑิตลิงน้อย แม้มันจะรู้เรื่องวิธีการผ่อนแรงแต่เนื่องจากก้อนหินที่อยู่เบื้องหน้า มีขนาดใหญ่โตมากท่อนไม้ที่จะใช้เป็นคานคีคคานังค จึงจำเป็นที่จะต้องใหญ่ตามขึ้นไปด้วย

ทว่า... แม้บัณฑิตลิงน้อยจะรู้วิธีการแต่ก็ไม่มีกำลังพอที่จะขยับเขยื้อนท่อนไม้ขนาดใหญ่ยกขึ้นตั้งเป็นคานคีคคานังคได้ แผนการที่จะงัดก้อนหินให้ตกหน้าผาจึงล้มเหลว มันจึงพูดกับจอมพลังลิงใหญ่ว่า ถ้าลิงใหญ่ยอมรับสติปัญญาของมัน แล้วใช้กำลังที่แข็งแรงยกท่อนไม้ท่อนใหญ่ ใช้เป็นคานคีคคานังคผ่อนแรง ก็จะสามารถงัดก้อนหิน

ให้ตกลงไปจากหน้าผาได้โดยสะดวก

" เชื้อข้าเกิดหากนำเอาสติปัญญาของข้าไปประสานกับพลังกำลังของเจ้าแล้ว
ความสำเร็จย่อมเกิดขึ้น" บัณฑิตลึงน้อยกระซิบแผ่วเบา

เนื่องจากจอมพลังลึงใหญ่ เคยเห็นปฏิภาณไหวพริบในการแก้ปัญหาของบัณฑิต
ลึงน้อยมาก่อนหน้านี้แล้ว จึงยอมทดลองทำตามวิธีการของบัณฑิตน้อย ซึ่งในที่สุดเพียง
มันออกกำลังเล็กน้อย ก็สามารถดักก้อนหินมึนหมามาให้กลิ้งตกจากหน้าผา ลอยละลิวสู่
เบื้องล่างปะทะผืนแผ่นดินเกิดเสียงดังกึกก้อง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ฝ่ายลึงบน
ภูเขาก็ว่าจอมพลังลึงใหญ่เป็นชนะ

แต่ผู้ลึงที่อาศัยอยู่บนต้นไม้ก็ถือว่า บัณฑิตลึงน้อยต่างหากที่มีความสามารถ
เหนือกว่าเพราะ เป็นผู้ออกความคิดให้กับจอมพลังลึงใหญ่ หากไม่ทำตามวิธีการของ
บัณฑิตลึงน้อยแล้วจอมพลังลึงใหญ่ก็ไม่มีทางที่จะประสบความสำเร็จได้

"พลังกำลังที่แข็งแกร่งคือผู้ชนะ"

"ไม่จริง สมอที่เฉลียวฉลาดต่างหากคือผู้ชนะที่แท้จริง"

ขณะที่ลึงทั้งสองฝ่ายกำลังถกเถียงกันอยู่นั้น จอมพลังลึงใหญ่ก็ประกาศขึ้น
ด้วยเสียงอันดังว่า

"จงหยุดถกเถียงกันเถิด และฟังทางนี้... ข้าขอประกาศว่าเราทั้งสองคือ
ผู้ชนะ เพราะแม้การใช้กำลังจะเป็นของข้า แต่ข้าก็ต้องอาศัยสมอ อาศัยสติปัญญา
ของบัณฑิตลึงน้อย ดังนั้น ผู้ชนะคือเราทั้งสองไม่ใช่ใครผู้ใดผู้หนึ่งอย่างที่ ข้าใจกัน"

คำประกาศของจอมพลังลึงใหญ่ ทำให้ลึงทั้งสองฝ่ายได้คิดพร้อมกับยอม
รับว่าทั้งสมอที่เฉลียวฉลาด และทั้งร่างกายที่แข็งแกร่งต่างล้วนมีความสำคัญด้วยกัน
ทั้งสิ้น

ซึ่งหากมีการพึ่งพาอาศัยกัน ร่วมมือกัน ก็สามารถนำพาไปสู่ความสำเร็จ
อันยิ่งใหญ่ได้ซึ่งนับจากวันนั้น เป็นต้นมานอกจากจะ ไม่มีการทำทนายพิสูจน์ความสามารถ
ของกันและกันแล้วแต่ละฝ่ายก็ยังพยายามเรียนรู้ซึ่งกันและกันจนกระทั่งอีกหลายสิบปีต่อ
มาลึงลึงบนต้นไม้ก็กลายเป็นลึงที่มีทั้งความเฉลียวฉลาด และมีสุขภาพร่างกายสูงใหญ่
แข็งแกร่งในขณะที่ลึงหลานลึงบนภูเขาก็มีทั้งสุขภาพร่างกายที่แข็งแกร่ง และมีทั้งความ
เฉลียวฉลาดเช่นกัน

สามสหาย

กาลครั้งหนึ่ง ภายในป่าละเมาะอันเขียวชอุ่มชุ่มชื้นไปด้วยไม้ใบไม้ดอกใหญ่ น้อยสารพัดพันธุ์ ช่างพยายาใจดีตัวหนึ่งชื่อ เจ้าโค ก็ออกมาเที่ยวหาอ้อยกินตามลำพังอย่างสำราญ

ขณะที่พลายโตกำลังเดินช้า ๆ อย่างสง่างามมาตามดงไม้ มันก็ได้ยินเสียงร้องกระต๊าก ๆ กับเสียงกระพือปีกของแม่ไก่ตัวหนึ่ง ที่หลังกอไผ่

พอเจ้าพลายเดินเข้าไปตามเสียง มันก็เห็นแม่ไก่สีแดงตัวหนึ่งกำลังวิ่งละล้าละลังอยู่ที่ปากหลุมดินหลุมหนึ่งที่หลังกอไผ่ มีลูกเจี๊ยบอีกสามสี่ตัววิ่งซุกมุนอยู่รอบ ๆ หลุมนั้นด้วยความตกใจ

พอพลายโตเข้าไปดูใกล้ ๆ แม่ไก่ตัวนั้นก็ขอร้องพลายโตว่า "ช่วยลูกฉันที่เถอะจ๊ะ ช่วยลูกฉันที่ เจ้าจับลูกตัวสุดท้ายของฉัน พลัดตกลงไปในหลุมลึกนี้ ฉันไม่ได้ ตั้งแต่เช้าแล้ว จะปีนขึ้นมาก็ไม่ได้ เพราะความผิดของฉันแท้ ๆ ที่ไม่ดูแลลูกให้ดี ๆ ถ้าปล่อยไว้มันอยู่ในหลุมนี้ต่อไป มันคงจะต้องตายแน่ ๆ"

พอพลายโตรู้เรื่องอย่างนั้นก็ปลอบแม่ไก่แดงว่า "ใจเย็น ๆ เถอะ ฉันจะเอาเจ้าลูกไก่ตัวนี้ขึ้นมาจากหลุมเอง" ว่าแล้วพลายโตก็ใช้ขงอันนุ่มนิ่มของมันหย่อนลงไป ในหลุมซ่อนเอาลูกเจี๊ยบตัวน้อยที่กำลังตื่นกลัวจนตัวสั่นเทาขึ้นมาวางลงตรงหน้าแม่ของมัน

แม่ไก่แดงดีใจจนน้ำตาร่วง ตรงเข้ากอดลูกไว้ในอกของมันอย่างรักใคร่ แล้วขอบอกขอบใจพลายโตเป็นการใหญ่ ทั้งสัญญาว่าเมื่อไหร่ที่พลายโตต้องการความช่วยเหลือมันจะมาหาทันที พลายโตฟังแล้วก็นึกขำในใจ ที่แม่ไก่ตัวเล็ก ๆ อย่างนั้น บอกว่าจะช่วยเหลือช่างตัวใหญ่ ๆ อย่างมัน แต่พลายโตก็ตกลงกับแม่ไก่แดงว่า ต่อไปนี้จะ เป็นเพื่อนกัน คอยช่วยเหลือกันและกันตลอดไป

อยู่มาไม่นาน ขณะที่พลายโตกำลังเล่นน้ำอยู่ตามลำพังที่ชายป่า มันก็ได้ยินเสียงลิงฝูงหนึ่งร้องดังเจี๊ยก ๆ อยู่บนต้นไม้ด้วยความตกใจ พอพลายโตมองไปข้างหน้า ก็เห็นว่า มีเสือดาวตัวหนึ่ง กำลังวิ่งไล่กวาดเจ้าลิงตัวเล็ก ๆ ตัวหนึ่งมาติด ๆ จนจะทันถึงตัวอยู่แล้ว เจ้าลิงจ้อยตัวนั้นหน้าซีดเผือกด้วยความตกใจอย่างสุดขีด พลายโตจึงตัดสินใจหันเข้าขวางเจ้าเสือดาวตัวนั้นไว้

ในที่สุดก็เกิดการต่อสู้กันอย่างชุลมุน เจ้าเสือดาวตัวนั้นแค้นนักหนา ที่พลายโตเข้ามาขัดขวางไม่ให้มันตะปบเหยื่อของมัน ซึ่งกำลังจะหนีไม่รอดอยู่แล้ว จึงตบกัดพลายโตพัลวัน พลายโตเจ็บปวดจนต้องร้องแปร้นออกมา แล้วจึงวิ่งจับตัวเจ้าเสือดาวเหวี่ยงขึ้นไปบนยอดไม้สูงเต็มกำลัง เจ้าเสือดาวตกอกลงมา แล้ววิ่งหายไปอย่างรวดเร็ว

คราวนี้มันคงจะเข็ดไม่กล้ามารังแกฝูงลิงอีกนาน ฝ่ายพลายโตก็เจ็บปวดไม่ใช่บ่อย แต่มันก็ภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือสัตว์ที่ตัวเล็กกว่า ให้รอดชีวิตจากอันตรายมาได้ เจ้าลิงจ๋อตัวนั้นวิ่งเข้ามาออดอวนพลายโตอย่างชื่นชม "พี่เก่งจริงๆ นะ อุตส่าห์ยอมเสียสละช่วยชีวิตตัวเล็ก ๆ อย่างฉันไว้ ฉันไม่รู้จะตอบแทนบุญคุณที่อย่างไร เจ็บตรงไหนบ้างละนี่" พวกฝูงลิงช่วยกันสำรวจแผลของพลายโตอย่างห่วงใย

ในที่สุดพลายโตก็ได้เจ้าลิงจ๋อเป็นเพื่อนอีกตัวหนึ่ง ระหว่างที่พลายโตยังบาดเจ็บอยู่ เจ้าลิงจ๋อก็คอยออกไปหากล้วยอ้อย มาให้พลายโตกินทุกวัน จนกระทั่งพลายโตหายเป็นปกติ ออกไปหากล้วยอ้อยกินตามลำพังได้อีกครั้งหนึ่ง

แต่ชีวิตในไพรนั้นย่อมจะมีอันตรายอยู่เสมอ ถ้าหากไม่ระวังตัว วันหนึ่งนายพรานมือฉมังคนหนึ่งก็บุกเข้ามาในป่าเพื่อล่าช้างเฒ่าไปขาย ตั้งแต่เช้าจรดเย็น นายพรานคนนี้คงไม่ดีเอาเสียเลย เพราะล่าช้างไม่ได้สักเชือก

ยิ่งตกเย็นนายพรานก็ยิ่งหงุดหงิด เพราะแม้แต่กระต่ายตัวเล็ก ๆ ก็ไม่มีมาให้เขายิงสักตัว ฟ้าก็ยิ่งมีดมัวเข้าทุกที เพราะใกล้จะค่ำแล้ว แต่นายพรานยังคงบุกป่าต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ ในที่สุดเขาก็มาถึงหนองน้ำแห่งหนึ่ง เมื่อตอนมีดสลัวเต็มที

นายพรานเบิ่งมองผ่านเถาวัลย์ระโยงระยาง ที่ห้อยย้อยลงมาจากต้นไม้ใหญ่ริมบึงจนรู้สึกปวดตา เพราะเขาไม่ต้องการให้มีสัตว์ตัวใดรอดสายตาเขาไปได้เลย และแล้วหูของเขาก็แว่วเสียงไก่ป่าดังก๊อก ๆ ขึ้นก่อน ตามด้วยเสียงลิงฝูงหนึ่งที่ร้องเจี๊ยก ๆ อยู่บนต้นไม้ใกล้ ๆ บึงน้ำแห่งนั้น ในที่สุด นายพรานก็เลื้อยไปเห็นช้างพลายเชือกหนึ่งกำลังกินน้ำอยู่ที่ริมบึงอย่างสบายอารมณ์

"ได้การละ" นายพรานบอกกับตัวเองแล้วประทับปืนขึ้นป่า เล็งไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่น หมายถึงจะลั่นช้างเชือกนั้นให้ได้ ไซ้แล้ว ช้างพลายตัวนี้ก็คือพลายโต

นั้นเอง

แต่แล้วทันใดนั้นนายพรานก็ได้ยินเสียงกระพือปีกพับ ๆ ๆ ของไก่ป่ากับเสียงโผนจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่งของลิงตัวไม่โตนัก

นายพรานกะพริบตาแล้วขยับปืนเล็งใหม่อีกครั้ง แต่คราวนี้ภาพที่เขาเห็นในลากล้องปืน กลับไม่ใช่ภาพของช้างที่กำลังกินน้ำ แต่เป็นภาพของสัตว์ประหลาดตัวใหญ่สูง เทียมยอดไม้

มีงวงอวบใหญ่เหมือนช้าง พร้อมกับงาแหลมคมνάกแล้ว ส่วนหัวมีปีกสองข้าง ต่อจากหัวขึ้นไปเป็นลำตัวยาว ๆ มีมือยื่นออกมาในความมืดยาวเหยียด เจ้าสัตว์ประหลาดสูงเทียมยอดไม้ตัวนั้นส่งเสียงแหลมปนทุ้ม ฟังดูน่ากลัวนักทีเดียว

นายพรานซึ่งเคยชินกับการเดินป่ามาเป็นเวลานาน กลับตกลงใจจนคุมสติไม่อยู่ คิดว่าภาพตรงหน้าต้องเป็นสัตว์ประหลาดที่มีอำนาจวิเศษอะไรสักอย่าง พอตั่งสติได้นายพรานคนกล้า ก็โยนปืนวิ่งอ้าวหนีหายไปในความมืดอย่างขวัญเสีย

เช้าวันรุ่งขึ้น พวกสัตว์ภายในป่าพากันจัดงานเฉลิมฉลองให้พลายโต เจ้าลิงจ๋อ และแม่ไก่แดงเป็นการใหญ่ ที่หลอกนายพรานได้สำเร็จ "นี่ถ้าพวกเธอไม่เสี่ยงตาย กระโดดขึ้นมาขึ้นซ้อนกันบนหัวฉันแล้วช่วยกันตะเบ็งเสียงร้องขับไล่เจ้าพยานป่านั้น ป่านนี้ฉันคงถูกตัดงาเอาไปขายแล้วละ" พลายโตว่าอย่างสำนึกในน้ำใจของเพื่อนทั้งสอง "ฉันดีใจจริง ๆ ที่ได้ช่วยเหลือเธอ เพราะเธอก็เคยได้ช่วยฉันมาแล้ว" แม่ไก่แดงกับเจ้าจ๋อร้องขึ้นพร้อมกัน

ตั้งแต่นั้นมา สัตว์ทั้งสามก็หากินอยู่ใกล้ ๆ กันเสมอมา เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยความรักใคร่ และต่างก็มีความสุขเป็นอย่างดีโดยตลอดมา

สอง เพื่อนรัก

ครั้งหนึ่งยังมีเรื่องเล่าถึงป่าใหญ่ ที่มีธรรมชาติงดงามยิ่งนัก ต้นไม้น้อยใหญ่เขียวชอุ่ม มีน้ำตก และลำธารไหลผ่านหุบเขาและทุ่งหญ้า นับเป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์อย่างยิ่ง จึงมีสัตว์น้อยใหญ่อาศัยอยู่มากมาย

ฝูงสัตว์ในป่าแห่งนี้เคยอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข จะมีการล่าหรือทำร้ายกันบ้าง ก็เพื่อให้ชีวิตดำรงต่อไปเท่านั้น สิงโต เก้ง กวาง หมูป่า หมาใน กระรอก ลิง วัว ช้าง สัตว์ทั้งหลายนี้เป็นเพื่อนกันทั้งสิ้น

สิงโตผู้เป็นเจ้าป่า ปกครองเพื่อนสัตว์ทั้งหลายมาเป็นเวลาช้านาน ต่อมาเจ้าหมาในเจ้าเล่ห์ก็ยุยงให้สิงโตรู้สึกไม่พอใจเพื่อนรอบตัวมัน วันหนึ่งสิงโตเดินบุกป่าไปใต้ต้นมะพร้าว พอดีมะพร้าวแก่ลูกหนึ่งหล่นมาโดนหัวตั้งโพละ!

เจ้าหมาในตะโกนว่า "หลบเร็ว พวกลิงมันดักทำร้ายท่าน มันจะฆ่าท่าน" สิงโตเงยหน้าขึ้นมองเห็นลิงสองตัวกำลังปีนอยู่บนต้นมะพร้าวถัดไป ไม่ทันพิจารณาเหตุผลก็เชื่อถ้อยคำของหมาใน จึงตะโกนร้องไปว่า "ไอ้ลิงกำแหงจะมาแข่งบารมีกับข้าหรืออย่างไร"

ลิงทั้งสองมองหน้ากันเล็กน้อย "อะไรกันท่าน เราปีนอยู่บนต้นมะพร้าว พวกนี้ ท่านโดนลูกมะพร้าวต้นโน้นตกใส่หัว ทำไมจึงมาโทษเรา" ลิงขาวพูดหมาในรีบพูดว่า "เมื่อกี้ข้าเห็นเจ้ากระโดดแล้วหลบไปจากต้นนี้นี่นา" "เจ้านี่พูดจากลับกลอก เชื่อถือไม่ได้เลย" ลิงดำชักโมโหจึงต่อว่า "ท่านโปรดอย่าเชื่อว่าจาของเจ้าหมาในเลย" ลิงขาวอ้อนวอน "แล้วเจ้าละ พูดจริง ทำจริง มีสัจจะน่าเชื่อถือสักแค่ไหน จึงมาว่าข้า" หมาในพูดตอบโต้ไม่ลดละ

"เราทั้งสองเป็นลิงที่รักษาสัจจะแค่ไหน น่าเชื่อถือแค่ไหน ถ้ามสัตว์อื่น ๆ คูกรู้ได้ ท่านสิงโต" ลิงดำตอบ

"ลงมาให้ข้าลงโทษเสียที ๆ" ลิงโตตะโกน

ลิงขาวกับลิงดำ เพื่อนรักทั้งสองปรึกษากันแล้ว เห็นพ้องต้องกันว่าเราไม่ผิดนี่นา จึงตะโกนไปว่า "ท่านเจ้าป่า หากเราทำผิดเราจะยอมรับผิด แต่นี่เราไม่ได้ทำอะไร เราจึงไม่จำเป็นที่จะยอมรับโทษ เราไปก่อนละนะ" แล้วลิงทั้งสอง

ก็พากันห้อยโหนหนีไป

สิงโตโกรธแค้นมาก มันเชื่อถ้อยคำของหมาในยิ่งกว่าเดิม ตั้งแต่นั้นมา มันเริ่มอาละวาดฆ่าสัตว์เล็กสัตว์น้อยที่ขวางหน้าด้วยความหวาดระแวงว่าจะโดนทำร้าย นานวันเข้า สัตว์อื่น ๆ ที่เป็นพี่น้อง พ่อแม่ หรือลูกของสัตว์ที่ถูกทำร้าย ก็ยิ่งโกรธแค้นอยากตอบโต้เช่นกัน

"เร็วหนีเถิด เจ้าสิงโตจอมโหดมาแล้ว" นกชุกตะโกนบอกเพื่อนสัตว์ สัตว์ทั้งหลายพากันหลบวูบไปด้วยความหวาดกลัว

เจ้ากวางน้อยหลงแม่ตัวหนึ่งไม่ทันระวังตัวเดินผ่านมาพอดี เจ้าหมาในนึกดีใจที่จะได้กินเศษเนื้อเมื่อเจ้าสิงโตกินเหลือ จึงรีบดักหน้าดักหลังพุดยู่ว่า "นี่พวกสัตว์ทั้งหลายคงส่งเจ้าตัวน้อยนี้มาทำกลอุบายทำร้ายท่านแน่ ๆ จึงให้เดินมาทางนี้ จัดการเลยท่านสิงโต"

สิงขาวเห็นเข้าก็รู้สึกสงสารลูกกวางเป็นอย่างยิ่ง จึงตะโกนลงไปที่ "ท่านสิงโต เจ้าจงปล่อยลูกกวางน้อยไปหาแม่ของมันเถิด เจ้าตัวน้อยนั้นคงจะหิว นมและคิดถึงแม่ของมันมากแล้ว ยังต้องมาตกใจกลัวท่านอีก น่าสงสารจริง ๆ ถ้าท่านปล่อยเจ้ากวางน้อยไป ข้าจะลงไปให้ท่านทำโทษ จะได้หายโกรธเคืองกันเสียที"

เจ้าหมาในจึงพุดเบาๆ เย้ยขึ้นมาว่า "โธ่เอ๊ย ใครจะโง่ปล่อยกลางน้อยไป เรื่องอะไรเจ้าจะลงมา เจ้าก็คงหนีไปอย่างเคยนั่นแหละ เจ้าอย่ามาหลอกลวงเลย"

"เอาละข้าจะยอมปล่อยกวางน้อยไป แล้วจะดูซิว่าเจ้าจะรักชีวิต หรือรักสัจจะกันแน่" พุดจบสิงโตก็ปล่อยให้กวางน้อยวิ่งหนีไปหาแม่กวางซึ่งตามมาแอบดูอยู่ไม่ห่างนัก

สิงขาวไต่จากกิ่งไม้ลงมานั่งอยู่ตรงหน้าสิงโตโดยดี เจ้าป่ารู้สึกแปลกใจที่เป็นเช่นนั้น ส่วนเจ้าหมาในแยกเขี้ยวยิงฟัน ด้วยความโกรธแค้นสิงขาวลึงคำที่มาขัดลามาปากทำให้มันอดกินเนื้อสดหวาน ๆ ของลูกกวาง

"ได้โปรดเถิดท่านเจ้าป่า" ลึงคำตะโกนมาจากต้นไม้ "โปรดปล่อยสิงขาวให้กลับไปหาลูกเมียเถิด ข้ายังไม่มีลูกไม่มีเมีย มาข้าเสียดีกว่า นะท่านนะ"

สิงโตงูงงเป็นอย่างมากที่เห็นสิงคำพูดเช่นนั้น มีหน้าซำยังลงมานั่งอยู่
ตรงหน้าอย่างไม่เกร็งเกรงอันตรายเสียอีก

สิงขาวกล่าวขอบคุณสิงคำ แล้วทั้งสองก็กอดคออำลากัน ต่างห่มเตียง
ขอชีวิตเพื่อนไว้ ขอมตายเสียเอง โดยมีหมาในยุให้เจ้าป่าฆ่าเสียทั้งคู่

เจ้าป่าสิงโตเริ่มตระหนักในความรักใคร่จริงใจของเพื่อนรักทั้งสอง
ได้เรียนรู้ถึงความรักและมิตรภาพระหว่างเพื่อน มันเริ่มรู้สึกอบอุ่นและไว้วางใจ
ในสัตว์อื่นขึ้นมาบ้าง มันรู้สึกศรัทธาต่อสิงขาวและสิงคำที่รักษาสัจจะวาจาดีกว่า
ชีวิต รักความเป็นเพื่อนยิ่งกว่าตัวเอง

เจ้าป่าสิงโตจึงปล่อยสิงทั้งสองไป และขอใจที่ช่วยทำให้เรียนรู้ถึงความ
รู้สึกอันดีงามเช่นนี้ ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เจ้าป่าสิงโตก็กลับเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่น
ในตนเอง มีความไว้วางใจในผู้อื่น และมีเมตตาธรรม ไม่รังแกเบียดเบียนสัตว์
เล็ก นอกจากจะล่าเป็นอาหารตามความจำเป็นเช่นเคย

ป่าที่สวยงามแห่งนั้นจึงกลับร่มรื่น ร่มเย็น แจกเช่นเดิมอีกครั้งหนึ่ง
สิงขาวและสิงคำก็ยังคงเป็นเพื่อนรักกัน รักษาคำพูด และมีสัจจะอยู่เสมอ มันอบรม
ถ่ายทอดนิสัยดีนี้ให้แก่ลูก หลาน และเหลนของมันสืบไป

ภาคผนวก จ.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

นิทานเรื่อง ฟังแป้น

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย x ทับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง
หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. เหตุใดฟังแป้นจึงถูกล้อเลียนจากข้างในโจลง

- ก. มีหูกาง
- ข. มีหูใหญ่ลากดิน
- ค. ตัวเล็กมากกว่าเพื่อน ๆ
- ง. ตัวอ้วนกว่าข้างทุกตัว

2. เหตุใดข้างกลุ่มที่ฟังแป้นอาศัยอยู่ด้วยจึงไล่ฟังแป้นออกจากฝูง

- ก. ฟังแป้นคือรึ้นเอาแต่ใจตัวเอง
- ข. ฟังแป้นชอบก่อความวุ่นวาย
- ค. ฟังแป้นชอบแย่งกินอาหารเพื่อนข้าง
- ง. ฟังแป้นเป็นตัวการที่ทำให้ต้องประสบเคราะห์กรรม

3. เหตุใดเจ้าวัวกระทิงจึงไล่ฟังแป้นออกจากฝูง

- ก. ฟังแป้นมาแย่งเป็นหัวหน้าฝูงวัวกระทิง
- ข. ฟังแป้นไม่ใช่วัวกระทิง
- ค. ฟังแป้นมีหูใหญ่ผิดปกติ
- ง. ฟังแป้นชอบรังแกลูกวัวกระทิง

4. เหตุใดลิงน้อยจึงบอกพังแบ่นว่า พังแบ่นเป็นช้างมหัสจรรย์

- ก. พังแบ่นบินได้
- ข. พังแบ่นมีหูใหญ่กว่าปรกติ
- ค. พังแบ่นเหาะได้
- ง. พังแบ่นฉลาดกว่าช้างเชือกอื่น

5. เจ้าลิงเอาหูของพังแบ่นผูกเป็นโบว์ไว้บนหัว เพื่ออะไร

- ก. เพื่อให้เกิดความสวยงาม
- ข. เพื่อให้พังแบ่นเดินได้คล่องแคล่ว
- ค. เพื่อจะได้ดูว่าพังแบ่นมีหูเล็กลง
- ง. เพื่อให้พังแบ่นแปลกกว่าช้างเชือกอื่น

6. เหตุใดเจ้าจ้อจึงยอมให้พังแบ่นกลับไปหาฝูงของมันตามเดิม

- ก. พังแบ่นคิดถึงแม่และโขลงช้าง
- ข. หหาอาหารได้ไม่เพียงพอกับความต้องการของพังแบ่น
- ค. ลิงกับช้างอยู่ด้วยกันไม่ได้
- ง. พังแบ่นไม่มีประโยชน์แก่ตน

7. สาเหตุใดที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้พังแบ่นบินได้

- ก. เลียนแบบนก
- ข. บินได้เอง
- ค. เจ้าจ้อสอน
- ง. ความพยายาม

8. พวกสัตว์ต่าง ๆ รอดตายได้จากไฟไหม้เพราะอะไร

- ก. หาททางออกจากป่าได้เอง
- ข. หัวหน้าโขลงเป็นผู้ชี้ทาง
- ค. พังแสบ้นบอกทาง
- ง. ผนตกลงมาช่วยดับไฟ

9. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

- 1. พังแสบ้นบินได้
- 2. กระติงไล่พังแสบ้นออกจากฝูง
- 3. ไฟไหม้ป่า
- 4. พังแสบ้นได้พบแม่

ก. 3 1 2 4

ข. 2 1 3 4

ค. 1 2 3 4

ง. 2 1 4 3

10. นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดด้านใดมากที่สุด

- ก. เราควรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
- ข. มีความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น
- ค. การรู้จักอดทนและอดกลั้นต่อการล้อเลียนเป็นสิ่งดี
- ง. เราควรมีความเชื่อมั่นในตนเอง

นิทานเรื่องอุบายแม่ไก่เก่า

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X กับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง

หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ไก่รุ่นกระทง หมายถึง

- ก. ลูกเจี๊ยบ
- ข. ไก่ตัวผู้
- ค. ไก่ตัวเมีย
- ง. ไก่รุ่นหนุ่มสาว

2. ข้อใดไม่ใช่นิสัยของเจ้ายอด

- ก. ตี้อารมณ์เอาแต่ใจ
- ข. เกียจคร้าน
- ค. ชอบแย่งอาหารคนอื่น
- ง. ชอบคุยโม้อวด

3. เพราะเหตุใด เจ้ายอดจึงเอาแต่ใจตัวและตีอวด

- ก. ถูกพ่อแม่ตามใจจนเคยตัว
- ข. มีขนสวยกว่าไก่ตัวอื่น
- ค. เป็นไก่ตัวโปรดของลู่มัน
- ง. ฉลาดกว่าไก่ทุกตัว

4. แม่ไก่เทาคิดอุบายให้เจ้ายอดสำนึกตัว เพื่ออะไร

- ก. จะได้ไม่ถูกเจ้ายอดแย่งไส้เดือนอีก
- ข. จะได้กินไส้เดือนมากขึ้น
- ค. เจ้ายอดจะได้เลิกแย่งไส้เดือนใคร ๆ เสียที
- ง. อยากให้เจ้ายอดเลิกทงตน

5. พวกแม่ไก่เทาใช้อูบายอย่างไรที่จะสอนให้เจ้ายอดรู้ลึกสำนึก

- ก. ให้เชือกติดคอเจ้ายอด
- ข. เอาเชือกมาหลอกว่าเป็นไส้เดือน
- ค. เอาเศษผ้ามาหลอกว่าเป็นไส้เดือน
- ง. ให้ไส้เดือนติดคอเจ้ายอด

6. พวกแม่แก่สีเทาช่วยเจ้ายอดอย่างไร

- ก. ช่วยกันตบหลังเจ้ายอด
- ข. จีบตีนเขย่าแรง ๆ
- ค. ล้วงเอาเชือกออกจากคอ
- ง. ให้กินน้ำตามลงไป

7. เหตุใดเจ้ายอดจึงมีนิสัยสุภาพไม่ว่าเอาเปรียบใคร

- ก. สำนึกตัวเอง
- ข. การสอนของแม่ไก่เทา
- ค. เป็นผู้ใหญ่ขึ้น
- ง. เป็นที่รักของลุงมัน

8. ลุงมันรักเจ้ายอดเพราะเหตุใด

- ก. เจ้ายอดเป็นไก่สุภาพ
- ข. เจ้ายอดเติบโตเป็นไก่ที่สวยงาม
- ค. เจ้ายอดสำนึกผิดได้
- ง. เจ้ายอดไม่เอาเปรียบและแบ่งไส้เดือนใคร

9. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

1. เชือกอูคูล่าคอเจ้ายอด
2. พวกเขาแม่ไก่ให้เจ้ายอดตีมน้ำ
3. แม่ไก่เทศาคิดอุบายที่จะสอนให้เจ้ายอดสำนึก
4. พวกเขาแม่ไก่ช่วยกันตบหลังเจ้ายอด

ก. 3 4 1 2

ข. 3 2 4 1

ค. 3 1 4 2

ง. 3 4 2 1

10. ข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องนี้มากที่สุดคือ

- ก. การกินอย่างตะกละอาจทำให้อาหารติดคอ
- ข. การมีนิสัยสุภาพจะเป็นที่รักใคร่ของคนอื่น
- ค. การหยิ่งยโสทงตนเป็นสิ่งไม่ดี
- ง. เราไม่ควรเอาर्डเอาเปรียบผู้อื่น

นิทานเรื่อง กระจกจอมโว

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทัพอักษร ก ข ค หรือ ง หน้า

คำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดคือลักษณะของคำว่า "จอมโว"
  - ก. คุยโอ้อวด
  - ข. ชอบพูดปด
  - ค. พูดกลับไปกลับมา
  - ง. พูดพรั่าเพรื่อ

2. ทำไมลูกตาลที่ตกลงมาจึงไม่ช้า
  - ก. เพราะตกลงมาไม่สูงนัก
  - ข. เพราะลูกตาลยังดิบอยู่
  - ค. เพราะตกลงบนฟางข้าว
  - ง. เพราะตกลงบนพงหญ้า

3. เหตุใดกระจกต่างจึงโกหกว่าตนไปปลิดลูกตาลมาจากบนต้น
  - ก. อยากแสดงความสามารถให้คนอื่นดู
  - ข. อยากให้สัตว์ตัวอื่นชมตนว่าเก่ง
  - ค. อยากเอาไปอวดเจ้าหมี
  - ง. อยากอวดว่าตัวเองฉลาด

4. เหตุใดเจ้าหมีจึงโกหกว่าตนเห็นกระจกป็นต้นตาลกับตา
  - ก. เพราะเห็นกระจกป็นได้จริง ๆ
  - ข. หลงเชื่อเจ้ากระจกต่าง
  - ค. ชอบคุยโม้อยู่แล้ว
  - ง. อยากอวดว่าเพื่อนของตนเองเก่ง

5. ถ้าเจ้ากระต่ายไม่แสดงการปีนต้นตาลให้ดู สิ่งใดจะลงโทษเจ้ากระต่ายอย่างไร
- ก. ไล่กระต่ายออกจากป่า
  - ข. ไม่ให้ใครคบหาด้วย
  - ค. กินเจ้ากระต่าย
  - ง. ให้เจ้ากระต่ายปีนจนกว่าจะปีนได้
6. ผลตอบแทนจากการพูดโกหกของกระต่ายเป็นอย่างไร
- ก. เจ็บตัว
  - ข. ไม่มีใครเชื่อถือ
  - ค. ถูกสิงโตกิน
  - ง. ต้องอยู่คนเดียว
7. การที่เจ้าหมีหลงเชื่อเจ้ากระต่ายโดยง่าย ทำให้เกิดผลเสียอย่างไร
- ก. นำความเดือดร้อนมาสู่ตนเอง
  - ข. นำความเดือดร้อนมาสู่ผู้อื่น
  - ค. นำความเดือดร้อนมาสู่สังคม
  - ง. ทำให้ถูกหลอกได้ง่าย
8. การพูดโกหกก่อให้เกิดผลเสียอย่างไรมากที่สุด
- ก. ไม่มีใครพูดคุยด้วย
  - ข. ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน
  - ค. ไม่มีคนเชื่อถือ
  - ง. ทุกคนรังเกียจ

9. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

1. ลูกตาลร่วง
2. กระท่ายไม้พุดปดอีก
3. กระท่ายฝักป็นต้นตาล
4. เจ้าหมีหลงเชื่อกระท่าย

ก. 1 4 2 3

ข. 1 3 2 4

ค. 1 3 4 2

ง. 1 4 3 2

10. นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดด้านใดมากที่สุด

- ก. การเชื่อคนง่ายอาจนำความเดือดร้อนมาสู่ตน
- ข. การพุดปดนำความเดือดร้อนมาสู่ตนเองและผู้อื่น
- ค. เราควรรีให้อภัยแก่ผู้ที่ยอมรับผิด
- ง. การพุดโอ้อวดตัวเองเป็นสิ่งไม่ดี

นิทานเรื่อง เจ้าเขนน้อย

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง
หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดไม่ใช่นิสัยของนิคกับหน้อย
  - ก. ดื้อดิ่ง
  - ข. เกียจคร้าน
  - ค. พาลเกเร
  - ง. ชอบเที่ยวเตร่

2. ข้อใดอธิบายคำว่า "ลองเชิง" ได้ถูกต้อง
  - ก. ทดสอบ
  - ข. ทดลอง
  - ค. หยิ่งท่าที่
  - ง. ลงมือปฏิบัติ

3. ข้อใดอธิบายคำว่า "เจ้าถิ่น" ได้ถูกต้อง
  - ก. ผู้อยู่อาศัยดั้งเดิม
  - ข. อธิบดีที่คุ้มครองถิ่น
  - ค. เจ้าผู้ครองแผ่นดิน
  - ง. ถิ่นที่อยู่อาศัย

4. เจ้าเขนน้อยสร้างรังเพื่ออะไร
  - ก. เป็นที่อยู่อาศัย
  - ข. เพื่อวางไข่
  - ค. ป้องกันความหนาวเย็น
  - ง. ป้องกันศัตรู

5. เหตุใดนิกกับหน้อยจึงไม่ยอมทำให้เจ้าเขนน้อยเข้ามาอาศัยอยู่ในสวนแห่งนี้

- ก. กลัวถูกแย่งอาหาร
- ข. กลัวถูกเข้ามาแย่งอำนาจ
- ค. ไม่ชอบเจ้าเขนน้อย
- ง. กลัวว่าจะสู้เจ้าเขนน้อยไม่ได้

6. ข้อใดไม่ใช่อาหารของนก

- ก. หนอน
- ข. แมลง
- ค. ผลไม้
- ง. ใบไม้

7. เหตุผลใดที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้เจ้าเขนน้อยไม่ส่งเสียงร้องเตือนนิกกับหน้อย

- ก. แมวจะตะครุบนิกกับหน้อยได้ง่ายขึ้น
- ข. กลัวว่าแมวจะมาตะครุบตัวเอง
- ค. กลัวว่านิกกับหน้อยจะไม่เชื่อเจ้าเขนน้อยร้องเตือน
- ง. กลัวว่านิกกับหน้อยจะตกใจ

8. เหตุใดเจ้าเขนน้อยจึงจากสวนแห่งนี้ไป

- ก. เพราะอากาศร้อน
- ข. เพราะอาหารหมด
- ค. เพราะความร้ายของนิกกับหน้อย
- ง. ต้องการไปพบเพื่อนที่บ้านเก่า

9. ข้อใดคือลักษณะของการมีนิสัยอันธพาล

- ก. ชอบลักขโมย
- ข. ชอบรังแกผู้อื่น
- ค. นินทาว่ากล่าวผู้อื่น
- ง. ชอบหาเรื่องให้ตัวเอง

10. ข้อใดเป็นผลเสียมากที่สุดของการมีนิสัยอันธพาล

- ก. ทำให้คนอื่นไม่สนใจ
- ข. ทำให้ไม่มีใครชอบ
- ค. ไม่มีใครคบด้วย
- ง. นำความเดือดร้อนมาสู่ตน

11 ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

- 1. นกเขนน้อยสร้างรัง
- 2. นกเขนน้อยจิกลูกไม้หล่นใส่หัวแมว
- 3. นิดกับหน้อยทำดีกับนกเขนน้อย
- 4. เจ้าเขนน้อยกลับบ้าน

ก. 1 2 4 3

ข. 3 2 1 4

ค. 1 3 2 4

ง. 1 2 3 4

12 ข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องนี้คืออะไร

- ก. การอยู่ร่วมกันต้องช่วยเหลือกัน
- ข. เราต้องรู้จักการรู้แพ้รู้ชนะ
- ค. เราไม่ควรเบียดเบียนซึ่งกันและกัน
- ง. เราต้องให้อภัยซึ่งกันและกัน

นิทานเรื่อง ช้างงาทอง

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง
หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของช้างงาทอง
  - ก. มีร่างกายใหญ่โต
  - ข. มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด
  - ค. มีงาที่สวยงาม
  - ง. มีใบหูกลมใหญ่

2. สาเหตุใดที่สำคัญที่สุด ที่ทำให้สังคมของสัตว์ป่าขาดความสงบสุข
  - ก. การเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง
  - ข. การคดโกงผู้อื่น
  - ค. การทะเลาะเบาะแว้ง
  - ง. การลักขโมยของผู้อื่น

3. ข้อใดไม่ใช่ วิธีการอบรมสั่งสอนหมู่สัตว์ทั้งหลายของช้างงาทอง
  - ก. อบรมสั่งสอน
  - ข. ทำตนเป็นตัวอย่าง
  - ค. ว่ากล่าวตักเตือน
  - ง. ยกคนอื่นเป็นตัวอย่าง

4. ก่อนที่จะมีงาสีทอง เหตุใดสัตว์ทั้งหลายจึงไม่ยอมเชื่อฟังช้างงาทอง
  - ก. ช้างงาทองเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี
  - ข. คำสั่งสอนของช้างงาทองไม่มีประโยชน์
  - ค. ช้างงาทองเป็นช้างธรรมดาไม่แตกต่างจากช้างอื่น
  - ง. ช้างงาทองต้องการอวดว่าตนเองฉลาดกว่าช้างเชือกอื่น

5 ข้อใดไม่ใช่อันตรายจากการใช้สีสเปรย์ผิดวิธี

- ก. เสพติดได้
- ข. ทำให้ตาบอดได้
- ค. ทำให้เป็นโรคระเพาะอาหาร
- ง. เป็นโรคทางเดินหายใจ

6. หลังจากมีงาเป็นสีทองแล้ว เหตุใดสัตว์ทั้งหลายจึงยอมเชื่อฟังช้างงาทอง

- ก. ช้างงาทองเด่นกว่าช้างเชือกอื่น
- ข. สัตว์ทุกตัวเชื่อว่าเป็นช้างมหัศจรรย์
- ค. เพราะแปลกประหลาดกว่าช้างเชือกอื่น
- ง. ช้างงาทองฉลาดกว่าช้างเชือกอื่น

7. เพราะเหตุใดสัตว์ทั้งหลายจึงมีความสงบสุขมากขึ้น

- ก. จงรักภักดีต่อช้างงาทอง
- ข. เคารพนับถือช้างงาทอง
- ค. เชื่อในความคึกของช้างงาทอง
- ง. ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของช้างงาทอง

8. วิธีที่ดีที่สุดที่จะป้องกันฝูงหมาป่าเข้ามาทำร้ายคือ

- ก. ม่าหมาป่าเสีย
- ข. งดต้นไม้ให้ตกเหว
- ค. เผ่าไม่ให้เจ้าหมาป่าข้ามมา
- ง. ส่งกระต่ายไปให้หมาป่ากินวันละตัว

9. ช้างงาทองอบรมสั่งสอนให้บรรดาศัตรูทั้งหลายเคารพเชื่อฟังในข้อใด
- มีความคิดดี ปฏิบัติดี
  - จากตำแหน่งหน้าที่การงาน
  - ความเฉลียวฉลาด
  - ความรู้ ความสามารถ
10. เมื่องาทองหักและไม่มีสีทองติดอยู่ เหตุใดศัตรูทั้งหลายจึงยังเชื่อฟังช้างงาทองอยู่อีก
- เพราะเคารพในความคิดและการกระทำ
  - เชื่อว่าช้างงาทองเป็นช้างมหัสจรรย์
  - เพราะเคารพในความกล้าหาญของช้างงาทอง
  - ความมีน้ำใจของช้างงาทอง
11. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง
- ช้างงาทองเป็นช้างธรรมดา
  - ช้างงาทองฟันสีสเปรย์
  - ช้างงาทองงาหัก
  - ช้างงาทองเป็นช้างมหัสจรรย์
- 1 2 3 4
  - 1 2 4 3
  - 2 4 3 1
  - 2 1 4 3
12. ข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องนี้คืออะไร
- การมีน้ำใจต่อผู้อื่นเป็นสิ่งดี
  - เราควรเสียสละส่วนตนเพื่อส่วนรวม
  - เราควรยอมรับความคิด และการกระทำที่ดี
  - เราต้องเชื่อฟังคนที่ฉลาดกว่า

นิทานเรื่อง ปราสาทตุ๊กตา

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย x ทับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง
หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ข้อใดอธิบายลักษณะของปราสาทตุ๊กตาได้ถูกต้อง

- ก. เป็นปราสาทเก่าหลัง
- ข. มีแม่น้ำเจ็ดสีไหลผ่าน
- ค. ประดับด้วยเพชร ทอง
- ง. เป็นปราสาทสูงเจ็ดชั้น

2. เหตุใดเจ้าหญิงจึงตั้งชื่อปราสาทว่า "ปราสาทตุ๊กตา"

- ก. เจ้าหญิงชอบตุ๊กตา
- ข. ใช้ตุ๊กตาแทนผู้คนตัวเล็กๆ
- ค. เพราะเป็นปราสาทหลังเล็ก
- ง. เป็นปราสาทที่มีตุ๊กตาอาศัยอยู่

3. สาเหตุใดที่ทำให้ต้นไม้เหี่ยวเฉา

- ก. ขาดปุ๋ย
- ข. มีคนมาตัดเล่น
- ค. ผู้ดูแลต้นไม้ไม่มีไม้เพียงพอ
- ง. ไม่ได้รดน้ำมาหลายวัน

4. ข้อใดเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้กำแพงเมืองสกรปรก

- ก. มีคนมาขีดเขียน
- ข. ขาดผู้ดูแล
- ค. มีคนมาขว้างปา
- ง. ขาดอุปกรณ์ทำความสะอาด

5. ข้อใดเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้น้ำเสีย
- ก. ไม่มีเครื่องกำจัดน้ำเสีย
  - ข. โรงงานปล่อยน้ำเสีย
  - ค. ขาดผู้ดูแล
  - ง. ความมั่งง่ายของคน
6. ข้อใดคือผลกระทบที่สำคัญที่สุดจากน้ำเสีย
- ก. ส่งกลิ่นเน่าเหม็น
  - ข. ปลาไม่มีอากาศหายใจ
  - ค. ไม่สามารถนำน้ำกลับมาใช้ประโยชน์ได้
  - ง. เป็นที่แพร่พันธุ์เชื้อโรค
7. ข้อใดเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่ทำให้บ้านเมืองสกปรก
- ก. ประชากรเพิ่มมากขึ้น
  - ข. ขาดคนกวาดขยะ
  - ค. ขาดอุปกรณ์กำจัดขยะ
  - ง. ทุกคนทิ้งขยะไม่เป็นที่เป็นทาง
8. ข้อใดเป็นการรักษาความสะอาดบ้านเมืองได้ดีที่สุด
- ก. ไม่ทิ้งขยะมูลฝอย ลงในแม่น้ำ
  - ข. ไม่ขีดเขียนตามกำแพง
  - ค. ไม่ทิ้งขยะลงบนถนน
  - ง. ช่วยกันดูแลรักษาความสะอาด

9. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

1. ชาวเมืองเอาเวลาว่างมาสร้างปราสาทตุ๊กตา
2. เจ้าหญิงเสด็จไปที่สวนสาธารณะ
3. เจ้าหญิงฝันเห็นปราสาท
4. เจ้าหญิงเสด็จไปที่กำแพงเมือง

ก. 3 1 2 4

ข. 3 4 2 1

ค. 3 2 4 1

ง. 3 1 4 2

10. ข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องนี้คือ

- ก. การตามใจของพ่อแม่ทำให้เด็กเสียคน
- ข. เราไม่ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม
- ค. การเอาแต่ใจตัวเองทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน
- ง. เราควรช่วยกันดูแลรักษาบ้านเมืองให้สะอาดอยู่เสมอ

นิทานเรื่อง ลิงผู้ชนะ

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง
หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. เพราะเหตุใดลิงตัวใหญ่จึงได้รับฉายาว่า "จอมพลังลิงใหญ่"

- ก. มีสติปัญญาน้อย
- ข. มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด
- ค. มีพลังกำลังที่แข็งแรง
- ง. มีลำตัวใหญ่โตล่ำสัน

2. เหตุใดลิงทั้งสองจึงได้มีการประลองกัน

- ก. อยากรู้ว่าใครจะเป็นฝ่ายชนะ
- ข. ใครจะมีพลังกำลังแข็งแรงกว่ากัน
- ค. ใครจะมีสติปัญญามากกว่ากัน
- ง. ระหว่างสติปัญญากับพลังกำลังใครจะเป็นฝ่ายชนะ

3. งานในข้อใดที่เหมาะสมกับการใช้กำลังมาก

- ก. แบกปูน
- ข. คายหญ้า
- ค. ถีบสามล้อ
- ง. เก็บกวาดถนน

4. บริเวณใดที่ลิงทั้งสองทำการประลองความสามารถ

- ก. เหว
- ข. หน้าผา
- ค. หุบเขา
- ง. ยอดเขา

5. การแข่งขันของสิ่งทั้งสอง เป็นการแข่งขันกันระหว่างอะไร

- ก. สิ่งตัวเล็ก กับ สิ่งตัวใหญ่
- ข. สติปัญญาน้อย กับ สติปัญญามาก
- ค. หินก้อนใหญ่ กับ หินก้อนเล็ก
- ง. ความเฉลียวฉลาด กับ การมีพลังกำลัง

6. กติกาการแข่งขันมีว่าอย่างไร

- ก. ให้อะไรช่วยกันได้
- ข. ห้ามผู้ใดช่วยเหลือ
- ค. ห้ามเอาเปรียบกัน
- ง. ห้ามใช้เครื่องทุ่นแรง

7. สิ่งน้อยใช้วิธีใดในการกลิ้งก้อนหิน ก้อนที่สอง

- ก. กลิ้งลงไป
- ข. ผลักลงไป
- ค. ให้อะไรเขี่ย
- ง. ใช้คานงัดคานตี

8. การที่เราจะประสบความสำเร็จจะต้องประกอบไปด้วย

- ก. สติปัญญา กับ อานาจ
- ข. พลังกำลัง กับ อานาจ
- ค. พลังกำลัง กับ สติปัญญา
- ง. ความสามารถ กับ สติปัญญา

9. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

1. การประลองความสามารถบริเวณหน้าผาสูงชัน
2. ลิงบัณฑิตน้อยใช้วิธีกลิ้งก้อนหินด้วยวิธีคานงัดคานคีด
3. ลิงทั้งสองเสมอกัน
4. อีก 7 วันลิงทั้งสองจะประลองความสามารถ

ก. 1 4 2 3

ข. 4 1 2 3

ค. 2 1 4 3

ง. 2 4 1 3

10. ข้อใดเป็นข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องนี้

- ก. ผู้มีความฉลาดสามารถช่วยเหลือสังคมได้
- ข. ไม่ควรเอาความเฉลียวฉลาดไปประลองกับพละกำลัง
- ค. การทำงานให้สำเร็จได้ต้องประกอบด้วยสติปัญญาและพละกำลัง
- ง. สติปัญญาหรือพละกำลังเท่านั้นที่จะเป็นฝ่ายชนะ

นิทานเรื่อง สามสหาย

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง

หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. เหตุใดลูกไก่จึงตกลงไปในหลุม
  - ก. พัดตกลงไป
  - ข. แม่ไก่ดูแลลูกไม่ดี
  - ค. เพราะความซนของลูกไก่
  - ง. ลูกไก่สะดุดหินตกลงไป

2. ข้อใดอธิบาย ความหมายของคำว่า "ข้างพลาย" ได้ถูกต้อง
  - ก. ข้างเพศผู้
  - ข. ข้างเพศเมีย
  - ค. ข้างที่เป็นเจ้าป่า
  - ง. เป็นชื่อของข้าง

3. สัตว์ประหลาดในเรื่องประกอบไปด้วยสัตว์อะไรบ้าง
  - ก. ลิง ไก่ เสือดาว
  - ข. ลิง แรด ไก่
  - ค. ข้าง เสือดาว ลิง
  - ง. ลิง ไก่ ข้าง

4. ข้อใดคืออาวุธของนายพราน
  - ก. หอก
  - ข. ปืน
  - ค. ธนู
  - ง. หน้าไม้

5. "มือฉมัง" หมายถึงอะไร

- ก. มือหนัก
- ข. มือแม่น
- ค. มือเบา
- ง. มือไว

6. ข้อใดอธิบายคำว่า "โผน" ได้ถูกต้อง

- ก. ทำให้ตัวโลดลอบไป
- ข. กระโดด
- ค. โหน
- ง. พุ่ง

7. ข้อใดอธิบายคำว่า "สัตว์ประหลาด" ได้ถูกต้อง

- ก. สัตว์ที่มีรูปลักษณะแตกต่างจากสัตว์ตัวอื่น
- ข. สัตว์ที่เกิดจากการนำเอาสัตว์หลายๆ อย่างมารวมกัน
- ค. สัตว์ที่พิการ
- ง. สัตว์ที่หาได้ยาก

8. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของสัตว์ประหลาดในเรื่อง

- ก. มีงวงใหญ่เหมือนช้าง
- ข. มีเขี้ยวยาวลากดิน
- ค. ส่วนหัวมีปีกสองข้าง
- ง. ส่งเสียงแหลมปนทุ้ม

9. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

1. พลายโตทลอกนายพรานได้สำเร็จ
2. พลายโตทได้เจ้าลิงจ้อยเป็นเพื่อน
3. เสือดาวกำลังไล่กวตผุงลิง
4. พลายโตทชิงวงซ่อนลูกเจี๊ยบขึ้นจากหลุม

ก. 4 3 1 2

ข. 4 2 3 1

ค. 4 3 2 1

ง. 3 4 1 2

10. ข้อใดเป็นคุณธรรมในนิทานเรื่องนี้

- ก. การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นสิ่งที่ดี
- ข. เราควรตอบแทนบุญคุณผู้ที่ช่วยเหลือ
- ค. การมีใจโอบอ้อมอารีเป็นสิ่งที่ดี
- ง. ความสามัคคีทำให้ทุกคนปลอดภัย

นิทานเรื่อง สองเพื่อนรัก

คำสั่งให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ทับตัวอักษร ก ข ค หรือ ง
หน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. เพราะเหตุใดสิงโตจึงไม่ไว้วางใจสัตว์ต่าง ๆ รอบตัวมัน
  - ก. กลัวว่าจะมีใครมาทำร้าย
  - ข. ถูกเจ้าหมาในยุ
  - ค. กลัวคนอื่นจะมาแย่งอำนาจ
  - ง. กลัวว่าจะมีสัตว์ตัวอื่นมาแข่งบารมี

2. ทำไมเจ้าสิงขาและสิงคำจึงพากันหนีสิงโตไป
  - ก. เพราะทำลูกมะพร้าวหล่นใส่หัวสิงโต
  - ข. ไม่ชอบสิงโตกับหมาใน
  - ค. กลัวถูกสิงโตกิน
  - ง. สิงทั้งสองไม่ได้ทำผิด

3. เพราะเหตุใดลูกมะพร้าวจึงหล่นใส่หัวสิงโต
  - ก. สิงขาทำลูกมะพร้าวหล่นใส่หัวสิงโต
  - ข. สิงคำทำลูกมะพร้าวหล่นใส่หัวสิงโต
  - ค. ลูกมะพร้าวหล่นใส่หัวสิงโตเอง
  - ง. เจ้าหมาในปาลูกมะพร้าวใส่หัวสิงโต

4. เหตุใดสิงโตจึงเชื่อว่าสิงทั้งสองทำลูกมะพร้าวหล่นใส่หัวตน
  - ก. สิงโตไม่ไว้ใจเจ้าสิงทั้งสองอยู่แล้ว
  - ข. ไม่ทันพิจารณาเหตุผล
  - ค. เจ้าสิงทั้งสองทำลูกมะพร้าวหล่นใส่หัวสิงโตจริงๆ
  - ง. สิงโตอยากหาเรื่องเจ้าสิงทั้งสอง

5. เหตุใดสิ่งโตจึงยอมปล่อยให้กว้างน้อยไป

- ก. อยากรู้ว่าเจ้าลิงจะรักสัจจะหรือชีวิตมากกว่ากัน
- ข. แม่กว้างร้องขอชีวิตลูกของตนไว้
- ค. สิ่งโตสงสารเจ้ากว้างน้อย
- ง. กว้างน้อยร้องขอชีวิตไว้

6. เพราะเหตุใดสิ่งโตจึงไม่ฆ่าเจ้าลิงทั้งสอง

- ก. ลิงทั้งสองต่างยอมตายเพื่อขอชีวิตเพื่อน
- ข. เจ้าสิ่งโตไว้วางใจเจ้าลิงทั้งสอง
- ค. เจ้าสิ่งโตไม่เชื่อคำยุยงของหมาใน
- ง. เจ้าสิ่งโตสงสารเจ้าลิงทั้งสอง

7. ข้อใดอธิบายคำว่า "แข่งบารมี" ได้ถูกต้อง

- ก. แข่งบุญแข่งวาสนา
- ข. แข่งอำนาจ
- ค. แข่งกันรวย
- ง. แข่งคุณงามความดี

8. ข้อใดไม่ใช่อาหารของสิ่งโต

- ก. กิ่งก่า
- ข. เม่น
- ค. ปลา
- ง. แครอท

9. ข้อใดเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้อง

1. ลิงทั้งสองร้องขอชีวิตซึ่งกันและกัน
2. ลูกมะพร้าวร่วงใส่หัวลิงโต
3. ลิงโตปล่อยเจ้ากวางน้อยไป
4. ลิงโตได้เรียนรู้ความรักและมิตรภาพระหว่างเพื่อน

ก. 2 4 3 1

ข. 2 3 4 1

ค. 2 3 1 4

ง. 2 4 1 3

10. นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดด้านใด

- ก. เราควรรักษาสัจจะและมีความจริงใจต่อกัน
- ข. ไม่ควรเชื่อถือหรือไว้วางใจผู้อื่นโดยง่าย
- ค. เราไม่ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว
- ง. เราควรยอมรับผิดและปรับปรุงแก้ไขตนเอง

ภาคผนวก ฉ.

เฉลยแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟัง

1. นิทานเรื่องพังไต้	2. นิทานเรื่องอุบายแม่ไก่เทา
1. ข	1. ง
2. ง	2. ง
3. ข	3. ก
4. ก	4. ค
5. ข	5. ข
6. ก	6. ก
7. ง	7. ข
8. ค	8. ข
9. ข	9. ค
10. ค	10. ง
3. นิทานเรื่องกระท่ายจอมโว	4. นิทานเรื่องเจ้าเขนน้อย
1. ก	1. ง 11. ค
2. ง	2. ค 12. ข
3. ข	3. ข
4. ข	4. ค
5. ค	5. ก
6. ก	6. ง
7. ก	7. ก
8. ค	8. ง
9. ง	9. ข
10. ข	10. ง

5. นิทานเรื่องช้างงาทอง

1. ง
2. ก
3. ง
4. ค
5. ค
6. ข
7. ง
8. ข
9. ก
10. ก
11. ข
12. ค

6. นิทานเรื่องปราสาทตุ๊กตา

1. ข
2. ข
3. ง
4. ก
5. ง
6. ค
7. ง
8. ง
9. ค
10. ข

7. นิทานเรื่องลิงผู้ชนะ

1. ก
2. ง
3. ก
4. ข
5. ง
6. ข
7. ง
8. ก
9. ข
10. ค

8. นิทานเรื่องสามสหาย

1. ข
2. ก
3. ง
4. ข
5. ข
6. ก
7. ก
8. ข
9. ก
10. ข

9. นิทานเรื่องสองเพื่อรัก .

1. ข
2. ง
3. ค
4. ข
5. ก
6. ก
7. ง
8. ง
9. ค
10. ก

ประวัติผู้เขียน

นายเฉลิมชัย สีตะระโส เกิดวันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ. 2512 ที่
อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีครุศาสตร์บัณฑิตสาขา
ดนตรีศึกษาภาควิชาสารัตถศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการ
ศึกษา 2534 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา
การศึกษาภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา
2536